

Poštšina plačana v gotovini

NAŠA ZVEZDA

1934-35

9.-10.

IV.

»Naša zvezda«, dijaški kongregacijski list, IV. letnik. V šol. letu 1934/35 bo izšel v desetih številkah. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja dr. Ign. Lenček.

Uredništvo: Dr. Ignacij Lenček, Št. Vid nad Ljubljano, Zavod sv. Stanislava.
P. Venceslav M. Vrtovec S. J., Ljubljana, Zrinjskega c. 9.

Uprava: P. Leo Božič O. T., Ljubljana, Križanke, Napoleonov trg 1. — Ček, rač. 16.098.
Tisk in kličje Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

VSEBINA 9.-10. štev.: K soncu in svobodi (P. Vrt.)

Mladina hoče evharističnega Kralja (pesem — Jože
Lojze Žabkar)

Regina coeli (T.)

Evolucionizem (Dr. L. Ehrlich)

Glej to srce! (Dr. Jože Pogačnik)

Lo-Pa-Hong (John I.-Fr. S.)

Božja pota (G. Papini-L.)

Sv. evangelist Janez, apostol Evharistije (J. Pavlin)

Secundus nocturnus (Lojze Jože Žabkar)

Jaz sem luč in življenje

Kako sem postal katoličan (Svensson-Čel.)

Kongregacijski obzornik

Povsod Boga

Ocene — Uganke

**Kongreganist! Čitaš »Našo zvezdo«? Si poravnal
že naročnino zanjo? Ne odlašaj! Izpolni svojo
dolžnost!**

V oceno smo prejeli

Oris zgodovine Jugoslovancev. Sestavil prof. Jan Sedivý. Založila Družba sv. Mohorja v Celju 1935.

V 330 strani obsegajoči knjižici obravnava prof. Sedivý zgodovino vseh treh narodov naše države pod skupnim naslovom Jugoslovani. Začenja z obravnavanjem zgodovinskih razmer v paleolitski dobi — torej pred naselitvijo južnih Slovanov — in konča s svetovno vojno in z zedinjenjem l. 1918. Knjiga je drugače razdeljena kakor smo to bili včasih navajeni; pisatelj se

namreč ne bavi z vsakim izmed treh narodov posebej, marveč pod skupnimi za-
glavji raznih dob podaja pregled Slovencev, Hrvatov in Srbov. Za šolsko metodo zelo priporočljiva, in mislim, da jo bo vsak dijak s pridom vzel v roke. Za male kot velike maturante je naravnost potrebna. B.

Dva nabožna dekleška zbora, za rabo izven cerkve. Skladba, ki jo je ustvaril g. Josip Kenda, obsega dvoje del: »Prošnjo k božji mami« in »Nagrobico za deklico.«

S to številko zaključujemo IV. letnik »Naše zvezde«. Zahvaljujemo se vsem sodelavcem, vsem, ki so pomagali naše glasilo širiti — in vsem naročnikom. Vsi delajmo skupno in se trudimo, da bo »Naša zvezda« res naša: porojena iz našega duha in glasilka našega hotenja. Tudi o njej se bomo na zborovanju pogovorili.

Uprava pa Te nujno prosi, da poravnáš naročnino. Je to Tvoja dolžnost, za »Našo zvezdo« pa življenjski pogoj.

Za uredništvo in upravo: Dr. Ign. Lenček, p. Vrtovec S. J., p. Leo Božič O. T.

K soncu in svobodi

»V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo. Zemlja pa je bila pusta in prazna in tema je bila nad breznom. In Duh božji se je razprostiral nad vodami. In Bog je rekel: „Bodi svetloba!“

To je bilo jutro božjega stvarstva. Rojstni dan veselstva. Duh božji je uresničil svojo zamisel, ki jo je nosil v sebi od vekomaj. Rekel je: Bodi, in bilo je. Luč je razklala temo in prvič je sonce zasijalo in vzbudilo življenje vsepovsod. Prvo zelenje je poglajalo in prvi rožni grmi so zadehteli Bogu v slavo in čast. — —

Prvi greh je uničil harmonijo v svetu in v sužnjost vkoval človeka. Zopet je tema, tema greha pokrila svet. Pusta in prazna so postala človeška srca. Tedaj je vnovič zaplaval Duh božji nad svetom in ustvaril nam je novo sonce, luč sveta, Kristusa. Glej, prihajam, je rekel, da bi imeli življenje, in da bi ga imeli v izobilju.

Jutro novih dni in novega rodu. Vogelni kamen, od katerega se merijo vse nove ceste v božjem kraljestvu. Nova pomlad je vzbrstela in najlepše rože so vzevete. »Glej, delam vse novo.« Bele rože in krvavo rdeče: prvi učenci Gospodovi. Na božjem Soncu so dozoreli, nahranjeni z božjim Telesom in z božjo Krvjo. Kakor levi so se borili in premagali vse divje zveri in si izvojevali svobodo božjih otrok. Svobodo od vseh vezi, ki vklepajo človeka v sužnjost greha. Sveto Rešnje Telo in sveta Rešnja Kri jih je rešila.

Tudi v našem lastnem življenju je zapustil greh svojo mračno sled in v svoje zanke je ujel marsikatero mlado življenje. Ne bomo slavili svoje pomladi in svoje prostosti vse dotlej, dokler nam ne zasije v dušah in v telesih Sonce — Hostija — Kristus.

V nas vse kliče po novi pomladi katoliškega življenja, le o njej sanjamo in kujemo načrte. Marsikaj je za to potrebno in je v božjih rokah. Toda to vemo: pomladi ne bo in ostali bomo vkovani v ledeno skorjo, brez poleta in moči, dokler nas ne ogreje Sonce — Hostija.

»Ni še pomladi, v moji deželi še ni je...
Dokler mi srce samo ne zasije,
dokler mi v prsih ptički ne zapoje,
zame pomladi ne bo.«

Kongregacijska mladina, mladina Katoliške akcije, nam boš li znanilka pomladi? Tvoje srce je že zasijalo in v tvojih prsih že ptički pojo. Vstanite, dvignite se Tarziciji, Stanislavi, Alojziji, Agneze in Cecilije! Priključite se jim vsi, ki nočete, da bi bila zemlja vašega srca pusta in prazna. Kaj čakate, kaj

oklevate? Vsako jutro nas mora najti ob vznožju oltarja, da nas tam ogreje jutranje Sonce naših duš. Potem bo prišla gotovo pomlad. O da bi mogli že kmalu zapeti zmagoslavno himno: Jam hiems transiit... prešla je že zima, flores aparuerunt in terra nostra, naša dežela je že vsa v cvetju: tisoč in tisoč fantovskih in dekljskih src poganja in klije in cvete. — Ali pa boš pusta in prazna ostala, zemlja slovenska — —

Za svobodo zlato — to je refren narodne pesmi in refren vsake pesmi človeškega srca. Svoboda je dragocena in podlaga vsem nadaljnjim dobrinam. Vsako živo bitje stremi za njo. Za svobodo od vsega, kar tišči in veže in zapira pot do popolnejšega življenja. To svobodo nam daje Kristus in odrešenje pomeni osvobojenje.

26. junija 1932 si mogel na radio poslušati pontifikalno sveto daritev na evharističnem kongresu v Dublinu. Bližalo se je povzdigovanje. Občutil si popoln molk silnih množic. Zadonelo je povelje vojaške čete v pozdrav. Zdaj bi pričakoval znak z zvonom. Pa se je oglasil droban zvonček. Trikrat je komaj slišno pozvonil in trikrat.

Čemu in odkod ta zvonček? Irci so vedeli, in mnogim se je tedaj zaiskrila solza v očeh od veselja in ponosa. To je bil zvonček sv. Patrika, zaščitnika in prvega apostola Irske. Pred tolikimi stoletji je hodil z njim sveti Patrik po irski deželi in oznanjal vero v Kristusa. S tem zvončkom jih je vabil k obhajanju svetih skrivnosti. Za dolga stoletja, ko so protestanti z ognjem in mečem preganjali katoliške Irce, je ta zvonček utihnil, počival je v muzeju kot sveta relikvija. Ob evharističnem kongresu pa se je vzbudil, priprosto in odločno je zazvonil in oznanil zmagoslavje Jezusa — Hostije in obenem svobodo in neodvisnost katoliških Ircev.

»Kaj požete pomlad? Kaj vrskate prostost?«

Kadar nas bo evharistični zvonček zbral okrog Hostije-Kristusa, tedaj bo bila tudi za nas ura osvoboditve in odrešitve in bivali bomo pod svobodnim soncem. — Mladina, naprej!

Dragi moj, vprašaj se danes odkrito in odločno, zakaj so še v manjšini tisti, ki so našli pot do obhajilne mize, zakaj je nisi našel Ti, zakaj ni to Tvoja pogosta, vsakdanja pot? Morda zato, ker si navajen hoditi vse drugačne poti iz dneva v dan? Morda si moral pogrešati še prav mlad prvo vzgojo, ki bi Ti odkrila to pot? In še nisi dojel, kaj je duhovno življenje, sožitje z Bogom, sodelovanje z Bogom? Brez truda in kontrole nad seboj ni poti do svetlih vrhuncev, do sonca in svobode. Sveto Rešnje Telo je v daritvi in žrtvi prerojeno. Kadar boš razumel sveto daritev, kadar se boš odpovedal hudiču in daroval Bogu, boš našel tudi pot do božje mize.

Glej, tisoči slovenskih otrok molijo po slovenski zemlji zate, da bi prejel to milost. Molijo, darujejo, se premagujejo zate. Poglej te rožice, te oči, to silno vero! Fant, kaj čakaš? Stopi v njih vrste in pred njimi hodi.

Evharistični zvonček se bo skoro oglasil: naj oznani zmagoslavje Sonca-Hostije in obenem našo svobodo in našo katoliško pomlad. P. Vrt.

»Ali niso tisti, ki uživajo daritve, deležni oltarja?« 1 Kor 10. 18.

Kdor uživa Bogu darovane jedi, postane gost božje mize. Skupnost pri mizi božji pa je najtesnejša vez edinosti z Bogom.

»S tem, da prinašamo (Bogu) svete dari in se udeležujemo svete mize, se nam vzbuja zaupanje in pogum za zbližanje z Bogom: s to udeležbo postanemo člani božje družine. Zakaj družina je tistega, ki ji daje živeti in pri čigar mizi živi. Ker nas torej daritev tako rekoč za božjo mizo posadi, nam s tem dá potrdilo, da smo člani božje družine in v Njegovi največji bližini.«

(Gulielmus Parisiensis, De Legibus, c. 2.)

Mladina hoče evharističnega Kralja

Recitator: Mladina! Kam si se v razdejanju
bohotnih cvetov razgubila?
Kaj iščeš skrušena na desno,
kara rada bi izmučena na levo?
Si mar zlomila vesla, cilj zgrešila?
Si v snovernosti Boga že morda izgubila? —

Zbor: Trpimo kakor Makabejci v težkem času!
Na desno in na levo, sem in tja nas sila žene:
pehamo se z malenkostmi, razsipno pa
razdajamo vso plodnost v ničnostno brezdelje!
Na zrak bi radi, da zajeli bi svobode!

Recitator: K Učeniku, da bi slišali kaj o resnici!
K Jezusu, da bi nam pol narzgor pokazal!
K Meteri, da nas bi Sinu darovala!

Zbor: Pa ne moremo iz teh malenkosti nikamor!
V ničnost smo zaklenjeni, kot v temi netopirji
plahi tipljemo se skozi ozke line k beli luči.
O, pridi, Učenik, in o Resnici nas pouči! —

Recitator: Mladina! išči evharističnega Kralja!
Echaristični Kralj naš Kristus, Rešitelj!
K Njemu vsi trudni in žejni Resnice!
On Bog je med nami, v hostiji beli nas čaka!
Kristus je solnce, Ljubezen, Svoboda,
Luč, ki razžarja nebes na jug do zahoda!

Zbor: Mi hočemo k Njemu, k Solncu, Resnici!
Snovernosti hočemo strgati tesne verige,
streli zapah, ki branijo k mizi oltarni,
da pa najdemo k Solncu — da najdemo Tebe —?

Recitator: Še eno: išči mladina po Ženi življenja in luči!
Mati, brezmadežna Zena, most je k Resnici!
Milosti polna je Sina za nas darovala,
čem, ki smo bili iz žene rojeni,
čem, ki smo bili iz vode prerojeni!
Milosti polna, vodi nas k viru življenja in luči!

Zbor: Po Materi-Ženi naj pelje nas cesta do zadnjega cilja!
Z Njo smo pripravljeni iti skoz viхро k Sinu!
Naj se v nas snovernost tako še oprime,
naj se zlaganost še tako hlina,
mi smo na poti, mi gremo v novo zorenje!
Pred nami gre Jezus, pred nami gre novo življenje!

Recitator: V hostiji beli Ljubezen po Ženi za nas se poučiva!
V hostiji sveti se skriva Najvišjega sila!
V hostiji beli je upanje sladko doma,
V hostiji sveti je ogenj, ki k Večnemu dviga duha!

Vsi: Echaristični Jezus, naš Kristus, naš Kralj!
Čuj našo obljubo, čuj sklep naš, narod slovenski:
V nas mladih polje ogenj, Ogenj Svetega Duha!
Mi gremo v boj za Njega, ki je v hostiji doma!!!

Lojze Jože Zabkar

Čim dalje in čim bolj živim kot katolik, tem bolj čutim v sebi, kako raste
v meni življenje. Jørgensen.

Regina Coeli

V radostnem velikonočnem spevu pozdravlja Cerkev sveto Mater in v nežnem čuvstvarstvu obnavlja spomin na oni presrečni trenotek, ko je Mater dolorosa postala Virgo gaudiosa.

V mojih spominih pa vzbuja ta radostni spev trpko bridkost. Tam v Rimu se vleče temnorjavo poslopje, enolično in grozno, polno zamreženih oken, iz katerih zija strah in golči kletev. Regina coeli — pravijo tem ječam. Po ozkih hodnikih hodijo ječarji in rožljajo s ključi. Majhna, z železjem obita vrata škripljejo ječe in skozi ozke line podajajo čuvarji lončene vrče z zastalo vodo. V kamnitih, golih celicah živijo osamljenci, ki niso več ljudje, temveč samo številke. Premnogo jih je, ki so zakopani v te hladne grobove za dolgo, dolgo let brez krivde, po nedolžnem. Ti grobovi so zapečateni, obiti z železnimi zapahi in varno zastraženi. V njih ni življenja, le mrtve sence lazijo plašno po njih: pet korakov sem, pet korakov nazaj. Zareze v steni jim pomenijo postaje križevega pota in ob koncu stene je zarisan velikonočni dan, ko se odpro duri, da vstane iz groba človek. Dolge, strašno dolge so te postaje in daleč, zelo daleč je Velika noč...

Zunaj pa sije solnce in žarni maj obseva cvetje na Monte Pincio, kjer igra vsak večer godba in hodijo veselih obrazov svobodni ljudje, ki ne vedo, kaj pomeni: živ človek je zakopan v grob.

Rezko in mrtvaško pozvanja edini zvon nad ječami. Vsak večer zvoni natanko ob uri, ko v jetniški kapeli prižgo luč pred »Madonno del pianto« — Materjo joka in utrnejo svečo, ki podnevi gori pred glavnim oltarjem, kjer v neizrekljivi dobroti gleda po ječah Regina coeli — radostna Kraljica nebeška.

Madonna del pianto — Naša gospa bridkih solz. Pravijo, da so videli na kipu Marijinem večkrat solze v njenih svetih očeh. Menda vsakokrat, ko so se iz ječ vsule kletvine brezupnih obsojencev, ki jim ni mar žalostna Mati. Nekoč je — tako pravijo — prav posebno jokala. Takrat, ko so šestnajst mladih, popolnoma nedolžnih v verigah peljali na morišče. Dobro večerjo so jim privoščili pred smrtjo. Kar bi hoteli jesti in piti, jim je bilo na ponudbo. Pa se niso dotaknili jedi in niso okusili pijače. Videli so krvnika, ki je hodil po hodnikih s trnkom v roki in pristudila se jim je zadnja jed pred smrtjo. Drugi dan zjutraj, ko je počilo šestnajst strelav na dvorišču, so iz oči Madone v kapeli privrele solze, ki so se ves dan lesketale na suhih rožah v temnih vazah. Takó pripovedujejo...

Regina coeli... V glavnem oltarju pa se smeje kip radostne, miline polne Matere. Okrog nje cvetlo rože v vrtu Nikodemovem in bahate trte se vzpenjajo čez zidove. Vrtnar s škarjami v rokah preplašen stoji ob zidu in strmi v Ženo, ki v nedopovedljivem veselju zre v odprti grob, iz katerega je vstal njen ljubljeni Sin.

Bratje, sestre! Ali veste, da je naše življenje ječa? Mi vsi smo sveta semena, zakrita v tej zemlji. Iz teh zakopanih semen bo vzkalilo novo velikonočno življenje. Med majskimi cveti in zelenimi trtami hodi božji vrtnar. Škarje nosi v rokah in obrezuje. Trte se jokajo, kapljica za kapljico pada na zemljo. Čemu režeš mladiko, vrtnar? Grozdja ti bodo dale, rože ti bodo pogonale! Molči. On že ve, zakaj. Preveč mladostnih sokov bi sicer razvilo veje, sadu ne bi bilo na njih. Bahate veje bi porabile sok zase in ne bi mogle hraniti grozdov. Na vrtu bi sicer stali pobeljeni grobovi, toda semena v njih bi segnala. Zato pa je poslal božji Vinogradnik solze trpljenja v nedolžne oči svoje Matere in pošilja bridkosti vsem, ki ste Njegovi in Njeni. Razumeš, zakaj sveta Mati joka?

Življenje je jetniška celica. Vsi smo obsojeni na smrt. Svet nam ponuja užitek in slasti. Že ve, zakaj. Svet je rabelj in nosi trunk v roki. Lahko je ribi ugristi vabo, celo prijetno ji je za trenutek. Ko pa ribič povleče trnek, jo zaboli, smrt je ugriznila z naslado. Veliko jih šeta po polju in premnogo jih pleza na góre, celo v kopališče jih sili veliko. Da ne bi v gorah in vodah ugrizli v mamljivo vabo! Sladka je, toda smrt povzroča in strašne bolečine rodi ta naslada.

Regina coeli! Raduj se, Kraljica nebeška! Zakaj? Tvoji sinovi in hčere so vstali iz grobov. Velika noč jim je zasijala. Solze so jih rešile grešnih vezi in jim odprle jetniške celice. V njihovih dušah je vzevel božji maj in pognale so v njih božje mladike. Naj jih le obrezuje z jeklom trpljenja božji Vrtnar! Svete sokove naj jim ohrani za jesen, da bodo rodili sad dobrih del.

Veste, zakaj cvete maj? Ni namenjen cvetovom, ampak sadorom. Iz ječ kliče obsojene, trga jim verige, odpira vrata, da vstanejo iz grobov, iz skalnatih mrzlih celic, in praznujejo Veliko noč vstalih duš. Ob teh praznih grobovih, iz katerih je vstalo novo življenje, stoji v nedopovedljivem veselju — Regina coeli.

T.

Evolucionizem

V najširšem smislu pomeni evolucionizem razvoj višjih oblik iz nižjih, bodisi na področju organizmov, sploh živih bitij, bodisi v katerikoli panogi človeške kulture. Tako lahko delimo evolucionizem na biološki in kulturni. Prvi trdi, da so se organizmi razvijali v nepretrgani rastoči vrsti od nižjih do višjih, drugi trdi, da so se kulturni tipi, celo posamni kulturni elementi razvijali časovno iz nižjih v višje. Ne samo snovni kulturni elementi, kakor orodja, ampak tudi duhovni, kakor pravo, etika, religija, družba so podvrženi zakonu razvoja.

V tej razpravi se hočemo pečati zgolj z biološkim evolucionizmom.

Biološki evolucionizem skuša dati znanstveno razlago razvoja življenja na zemlji v tem smislu, da skuša dokazati, da so se živa bitja razvijala brez višjih izven naravnih vplivov iz anorganskih bitij v organska, organska pa bi se bila razvijala iz najnižjih bitij do umskih bitij, človeka.

Pojavljajo se v tem problemu sledeča vprašanja:

1. Ali je življenje nastalo na zemlji iz zgolj fizikalno-kemičnih procesov;
2. ali so se vse oblike organskega življenja (rastno, čutno, racionalno življenje) razvile v nepretrgani vrsti ena iz druge.

1. Postanek življenja.

Vprašanje je, ali morejo fizikalno-kemične sile same brez vnanje stvariteljne sile proizvesti življenje.

Kemiki so se dolgo trudili, da bi potom kemičnih procesov umetno zgradili živo snov iz mrtvih sestavin in tako umetno zgradili most med obema svetovoma.

Moderna biologija skuša premostiti globok prepad, ki zija med živo in mrtvo snovjo. Mnogi biologi mislijo, da je moralo nastati življenje samo po sebi v okviru naravnih fizikalno-kemičnih sil, ker življenje ni večno na zemlji, kajti ko je bila zemlja krogla razbeljenih plinov, je bilo vsako življenje izključeno. Deslej so vsi poskusi, zgraditi živo snov iz kemičnih procesov, ostali brez uspeha. Kljub temu trdijo mnogi biologi, da je samoplodnja ali samorodnja nekdanj se vršila, ker nočejo priznati stvariteljnega posega Boga v dogajanje narave.

Toda filozofsko se da dokazati, da je samoplodnja nemogoča, ker je v živem bitju življenjsko počelo, ki presega vse fizikalno-kemične sile. Življenjske sile, ki razgiblje organsko snov od znotraj, fizikalno-kemične sile ne morejo vdati neživemu bitju.

Naravoslovje potrdi to načelo. Pasteur in drugi so na podlagi svojih poskusov postavili načelo omne vivum ex vivo, omnis caelula ex caelula, omnis nucleus ex nucleo. Nositeljica življenja je namreč protoplazma (pratvorivo), ki ga kemiki umetno ne morejo sestaviti.

Razvojna teorija torej ne velja za razvoj organskega življenja iz anorganskih sil.

2. Razvoj organskega življenja.

To vprašanje delimo na sledeča vprašanja:

- a) ali je možen razvoj v okviru rastnega, čutnega življenja;
- b) ali je možen prehod iz rastnega v čutno življenje;
- c) ali je možen razvoj človeške telesnosti iz živalske;
- č) ali je možen razvoj racionalnega življenja iz čutnega (živalskega).

a) Prehod iz ene rastlinske vrste v drugo, iz ene živalske vrste v drugo je dozdevno možen. Vprašanje, ki se je pol stoletja obravnavalo, je v tem, ali so razne vrste rastlinstva in živalstva samo variacije nekaterih ali celo ene same elementarne osnovne oblike (kakor se tudi v kemiji neštete snovi izkazujejo kot drugotne sestavine maloštevilnih osnovnih elementov), ali pa so razne vrste tudi že samostojne nespremenljive elementarne osnovne forme. Prva hipoteza se imenuje *descendence* ali transformizem, druga je *konstančna teorija*.

Dejstva dokazujejo, da je prehod iz ene v drugo vrsto možen. Še danes se vrste živali in rastlin prilagajujejo raznemu podnebju ali raznemu načinu življenja. Nadalje se najdejo v časovno zapovrstnih plasteh zemlje okamenine rastlin in živali, ki se zelo razlikujejo od današnjih oblik. Tako se konstančna teorija v strogi obliki ne more vzdržati.

Kako daleč pa sega razvojna moč v okviru rastnega ali živalskega kroga, se ne da točno dokazati. Življenjsko počelo rastnega in živalskega kroga ima lahko pod vplivom vnanjih prilik toliko oblikovalne sile, da izoblikuje sedaj take, potem pa spet druge oblike, ki jih potem botaniki in zoologi razlikujejo kot različne sistematične vrste. Taka sistematična vrsta je skupina rastlin ali živali, ki se le med seboj oplojuje in si dedujejo gotove znake in lastnosti. Je pa kaka vrsta v svojem bistvu in podstati drugačna kot druga, tako da je podstatna in specifična sprememba potrebna za prehod v drugo vrsto, potem govorimo o elementarnih ali naravnih vrstah. Prehod iz ene naravne vrste v drugo je izključen, razen če bi bil v eni naravni vrsti že začetek za tak prehod.

Vsekako moremo vsaj rastlinstvo in živalstvo kot taki po svojem notranjem življenjskem počelu različni vrsti označiti, ker je čutno življenje bistveno različno od zgolj rastnega. Prehod torej iz rastnega kroga v živalski krog je samo po sebi izključen.

b) Odgovor je že podan pod a).

c) Ker se danes potelesni razvoj iz živalske vrste v človeka več ne vrši, skušajo evolucionisti to dokazati iz prazgodovinskih izkopenin raznih človeških okostij. V smislu te teorije bi se bilo živalsko telo po lastni sili razvilo v človeško, ali živalska rasa bi se bila spremenila v človeško.

Izkopanine, ki pridejo tu v poštev, so n. pr.: *Homo haidelbergensis* (v Nemčiji), *eoanthropus* (v Angliji), *neandertalensis* (v raznih delih Evrope), *sinanthropus* (v Kini).

Ne da se tajiti, da so rase, ki jih predstavljajo te izkopenine, nižje kot je sedanji človek in opicam podobne, toda iz te podobnosti se nikakor ne da

dokazati potelesni razvoj človeka iz opice, kajti po stratigrafiji in po orodjih, ki so se našla skupno s človeškim okostjem, se nikakor ne da dokazati, da so najnižje človeške oblike tudi najstarejše. Pa čeprav bi tudi bile, je lahko tudi Stvarnik po enotni zamisli organske tipe bistveno različnih bitij po namerni tipologiji ustvaril.

Sicer pa priznamo tudi možnost, da se je človeško telo razvilo iz živalskega, ako je Stvarnik položil v živalsko telo tak tvorni princip, da se je razvilo tudi v človeško. Toda naravoslovci nam morajo to najprej jasno dokazati, ne pa sklepati samo iz raznih indicij.

č) To, kar človeka specifično loči od živali, je racionalnost, ki se kaže v namerni rabi orodja, jezika itd.

Podlaga racionalnosti je duša, ki se kot enovita podstat sploh ne more razvijati, docela pa ne iz zgolj čutnega življenja.

Višje in popolnejše tvorbe sploh ne morejo izhajati iz nižjih, če ni že v teh dan pogoj za tak razvoj. Vitalni princip racionalnega človeka je popolnoma drugi kot živalski vitalni princip in če naravoslovci na podlagi svojih dognanj postavljajo drzne teze o postanku živega iz neživega, racionalnega iz čutnega, čutnega iz rastnega kroga, tedaj prekoračijo svojo kompetenco. Njihova naloga ne more biti druga kot ugotovitev resničnih dogajanj v naravi. Sklepati iz takih dogajanj na splošno evolucijo je neznanstveni diletantizem. Naloga filozofije pa je, da išče zadostne zadnje vzroke v transcendentnem svetu, ako jih naravoslovci ne najdejo v okviru naravnih sil.

Zaključiti smemo, da razvoj ali transformizem v dokazanih mejah prav tako prikazuje stvariteljno silo božjo, kakor konstančna teorija, kajti ako je Bog položil klice nadaljnega razvoja v življenjske principe raznih krogov, je s tem smotrnost božjega delovanja morda še bolj izpričana kot v konstančni teoriji.

Dr. L. Ehrlich

Glej to srce!

Z dvema tovarišema — eden je še tisto leto utonil — smo tolkli v velikonočnih počitnicah trdo cesto od sedeža briksenškega škofa proti Brennerju. Pusta pot med večnimi hribočki, skalami, pod mrzlimi gorami. Kar je zazvončkljal ob cesti studenček. V skali je bilo sprano razpelo s predrto srčno stranjo. Skoz srce pa je bila speljana tenka vodna žila, voda je vedro curljala v betonsko korito ob cesti. Kaj takega še nisem videl. Nastaviš prgišče in se napiješ, ustaviš živino in jo lahko napojiš.

Lep simbol! Tako se krepčajo duše na trdi cesti v večnost z močjo, ki priteka iz Gospodove srčne strani...

Seveda, to je bilo v »sveti deželi Tirolski«, ki je že izza časov narodnega junaka Andreja Hoferja posvečena božjemu Srcu in ki prav zaradi tega posvečenja upa na ponovno združitev avstrijske in italijanske Tirolske...

Profesor katoliškega instituta v Parizu, duhovnik Bainvel, je napisal obširno knjigo o pobožnosti do Srca Gospodovega. V njej pravi, da je XIX. stoletje začelo oboževati ljubezen, človeško, celo grešno ljubezen. Malikovalo jo je. Temu malikovanju nasproti pa je krščanstvo prav v tem veku toliko širilo ljubezen do božjega Srca, ki naj bo vzor, merilo, nagib in vodilo vsake človeške ljubezni. Šele ta ljubezen resnično naredi naše življenje in tudi našo ljubezen za nekaj božjega.

Drugič, pravi Bainvel, je isti vek skotil apoteozo gole razumarske znanosti, oboževal je goli pozitivizem, izkustvo. Zamisel sveta, kakor jo je ustvarila novejša znanost, za ljubezen nima nobenega mesta več. Odtod tudi pesimizem naše dobe. V nasprotju s tem hladnim brezbožnim nazorom pa je

krščanstvo vprav v tem času vedno poudarjalo, da ima v svetu primat ljubezen, da mu vlada Kralj ljubezni, ki nam je dal vero ljubezni in nas vodi z ljubeznivo očetovsko previdnostjo. Tako je krščanstvo, vera ljubezni, prav s svojim naukom in s pobožnostjo do Jezusovega Srca, od ljubezni do nas ranjenega, optimistični svetovni nazor in je toliko privlačno tudi za bolnega modernega človeka.

Tako je pobožnost do božjega Srca prav za prav kvintesenca krščanstva, najprikladnejša oblika, v kateri spoznavamo in ljubimo največje, kar nam vera daje: ljubezen, ki je Bog. Prikladna, prav po duši sodbenega človeka umerjena oblika je, v kateri spoznavamo in ljubimo svojega Odrešenika, v katerem edinem je zveličanje vseh rodov in vseh časov.

Veličastna je zgodovina tega češčenja. Gospodovo ljubezen do nas se v tej obliki, da so namreč gojili pobožnost do njegovega Srca, spočetka čistili le posamezniki. Sveta Jedert je že v 13. veku gledala božje Srce kot uglašeno harpo, v kateri odmevajo, se uglašajo in očiščajo glasovi vsega stvarstva, na katero igra sveti Duh, da se njenih melodij veseli ves nebeški Jeruzalem. Častili so božje Srce dalje — kdo bi naštel vse: sv. Mehtilda, sv. Bonaventura, Margareta Kortonska, Angela Folinjska, Bernardin Sienski, Katarina Sienska, mistika Tauler in Suzo, sv. Lidvina, v tej ali oni obliki cerkveni redovi po vrsti: cisterijanci, benediktinci, frančiškani, dominikanci, kartuzijani. V XVI. veku se je začela pobožnost širiti in je šlela med svoje prijatelje: sv. Terezijo Veliko, sv. Frančiška Borgia, Ludovika iz Granade, sv. Alfonza Rodrigueza, Magdaleno Paciško, velike teologe in nabožne pisce. V XVII. stoletju jo je poznal veliki učitelj duhovnega življenja Olier, dalje sv. Ivan Eudes, širil sv. Frančišek Saleški in njegove ustanove, od velikih razodetij sv. Margareti Alacoque pa zlasti jezuitski red. Od tega veka dalje postaja vedno bolj splošna pobožnost. Papeži sami so jo širili. Klement VIII. je dovolil praznik, ob stoletnici pa ga je Pij IX. raztegnil na vso Cerkev, Leon XIII. ga je povzdignil do prvega reda, Pij XI. pa mu leta 1928 dodal še osmino. Pobožnost še raste iz dneva v dan. Kdo bi vse naštel! Zgodovina priča, da je ta pobožnost zares božje delo.

Kaj pa častimo prav za prav?

1. Častimo tudi telesno Srce, ki je z Besedo božjo v osebi zedinjeno, zato tudi vredno božje časti. Srce je eden najvažnejših organov, središče krvnega obtoka, tako nekako središče življenja, obenem je pa prav srce tesno v zvezi z duševnim življenjem in je prav zato simbol ljubezni. Jezusovo Srce je, ne pozabimo, posoda svete Rešnje Krvi!

2. Častimo Jezusovo Srce kot simbol njegove ljubezni do človeštva. To je glavni namen te pobožnosti. O tem priča tudi najnovejša liturgija na praznik Jezusovega Srca. Ker pa je Gospod najbolj izpričal svojo ljubezen do nas s svojim trpljenjem in svojo smrtjo na križu, zato nas Srce Jezusovo spominja predvsem Gospodovega trpljenja. Zato tako radi častimo božje Srce, ranjeno zavoljo naših grehov in zaradi našega odrešenja prelojeno. Srce Jezusovo je torej spomin trpljenja. A tudi sveto Rešnje Telo je tak spomin, in sicer celo dejanski, saj je obnavljanje Gospodove daritve! Tudi v tem zakramentu se nam najbolj kaže božja ljubezen. Zato nas češčenje božjega Srca vodi naravno tudi k ljubezni do sv. Rešnjega Telesa in ljubezni do Jezusovega trpljenja. Vse to: trpljenje Gospodovo, Rešnje Telo in Srce Gospodovo je prav za prav ena in ista verska resnica, ista skrivnost, ki se kaže od raznih strani. Praznik Srca Jezusovega dopolnjuje samo praznik Rešnjega Telesa.

3. Kar je srce za telesno življenje, to je za notranje življenje ljubezen: gibalno in vir. Nravno, krepostno življenje je redno tako, kakršna je naša nad-

naravna ljubezen. Ljubezen do Boga in bližnjega je prav za prav bistvo svetosti, vir kreposti in popolnosti, vir notranjega življenja. Tako tudi pri Jezusu. Zato skuša pobožnost do Jezusovega Srca spoznati ne le njegovo ljubezen, temveč tudi vse, kar je iz nje izviralo: njegova čustva, njegove tihe misli in namene, njegove želje in notranje kreposti, iz katerih so njegova čudovita zunanja dela, zlasti njegovi čudeži izvirali. Pobožnost do Jezusovega Srca časti torej vobče Jezusovo notranje življenje; časti torej Srce, ki je globočina vseh čednosti ter vir življenja in svetosti.

4. Tako častimo v božjem Srečju prav za prav vso Jezusovo etično osebnost!

Tako je češčenje božjega Srca šola popolnosti, kompendij svetosti, studenec nravne veličine. Kako obsežna je! Saj ni samo »pobožnost«, temveč »eminens scientia Jesu Christi — vzvišenost spoznanja Kristusa Jezusa« (Fil 3, 8), kratko — poznanje Kristusa Odrešenika. V tem spoznanju pa je po evangelistu Janezu večno življenje (17, 3).

Za nas pa je naloga dvojna: da ljubimo to Srce, ki nas je toliko ljubilo — zakaj ljubezen je treba vračati, in da temu žaljenemu in pozabljenemu Srečju zadostujemo. Prav to poslednje papeška pisma zadnjih desetletij in tudi liturgija tega praznika vedno bolj naglašajo. Liturgija n. pr. pravi v lepi hvalnici:

Quis non amantem redamet?
Quis non redemptus diligit
et Corde in isto seligat
aeterna tabernacula?

Ista liturgija vabi tudi mladino: »Sin, daj mi svoje srce in tvoje oči naj se drže mojih potov!« Tako je treba vračati božji Ljubezni: z dejanji, z življenjem po volji Gospodovi. Kako lepi, večni mladostni ideali!

Dr. Jože Pogačnik

Lo-pa-hong

Spoznal sem ga v zakristiji. Ravno mi je bil stregel pri sv. maši. Kdo je bil on? Predstavili so mi ga kot zgraditelja zakristije in cerkve, ki obseže več kot 1500 ljudi. 500 sirot in starih ljudi je prisostvovalo moji maši. Moj strežnik skrbi za njihovo vzdrževanje. On je zgraditelj največje bolnice 3 milijonskega mesta Shanghai. Imenuje se po njegovem zavetniku: sv. Jožef. Kompleks 16 velikih hiš. Prostora za 2000 oseb. V njeni lekarni za reže je preskrbljeno dnevno 500 bolnikov. Stala je tri in pol milj. mex. dolarjev. Za vzdrževanje porabi vsako leto lepo vsoto 200.000 dolarjev. 20 let že stoji ta bolnišnica sv. Jožefa. Tri in pol milijona bolnikov je bilo v tem času tukaj brezplačno oskrbovanih.

To je bil torej moj strežnik. Njegovo ime: Lo-pa-hong. Velik, s širokimi pleči, okroglim obrazom, modrimi očmi, velikim klobukom; tak je stal pred menoj.

Obiskal sem v njegovem spremstvu bolnico sv. Jožefa. Vsa človeška revščina je tukaj zbrana. »Nihče ne mara teh ubogih ljudi,« mi je razlagal Lo-pa-hong, »zato jih vzamemo mi.« Tu je postavljeno posebno poslopje z 200 posteljami za zgubljena dekleta, drugo posebej za bolne ujetnike. Sem jih prineso iz mestne jetnišnice in jih imajo pod strogim varstvom. Paznik, na katerega danes naletimo, je bil tudi prej nekoč tu kot bolni ujetnik.

Gremo mimo velike vrste rakev. Tu v hiši je najmanj 20 mrtvih dnevno. V vsej tej revščini je Lo-pa-hong kot doma. Prijazno pozdravlja na vse strani, spregovori par besed z otrokom, da nameščencem naročilo.

Pridemo k starim možem in ženam. Ti pozdravijo prav po kitajskem obredu, da se s čelom dotaknejo tal. Vidi se, da je Lo-pa-hong duša te hiše.

Oskrbo bolnikov imajo kat. sestre-redovnice. Peljejo me v njihove shrambe in kuhinjo. 15 stotov riža se tu dan za dnem skuha v velikih loncih. Pravkar pečejo silno množino rib. Kupi zelenjadi izginjajo v velikih kotlih.

Zapustimo kuhinjo, pridemo k cerkvi. Deklica moli tam s kopico malih otrok. Sedaj me pelje Lo-pa-hong še v mogočno dvorano, polno ljudi.

Doslovno se ni v tej dvorani nastavilo nič manj kot 1.000 ljudi. To so revni pribežniki iz kitajske četrti Šanghaja. (Prav tedaj so tekle krvave poravnave med Kitajsko in Japonsko v Šanghaju.)

Moj spremljevalec je stopil med nje in plosnil z rokama. Nastane mir. Zbero se okrog naju. Sedaj govori Lo-pa-hong. Nobenega vnetega poslušalca ne najde med temi pogani. Jaz proučavam poslušalce. Nekateri se smejejo. Drugi izmenjavajo prezirljive poglede. Nekateri delajo celo glasne opazke. Lo-pa-hong potegne iz svojega žepa križ. Pokaže ga tistim, ki so se oglašali. Na mah leži na vseh obrazih resnost. Približno pet minut je trajal ta govor. Ne verjamem, da bi bil Lo-pa-hong koga izmed poslušalcev prepričal; a to je bilo gotovo, da si je pridobil spoštovanje pri vseh. Pazil sem na poglede, ki so nama sledili, ko sva odhajala.

»Kaj ste jim povedali?« Lo-pa-hong je razlagal na moje vprašanje: »Vedno se trudim kolikor mogoče preprosto in enostavno govoriti. Tekom dolgih let sem dobil v tem nekoliko vaje. Povedal sem jim, da imamo vsi enega očeta v nebesih, dobrega Boga, ki nas ljubi kot svoje otroke, da je za nas postal človek in umrl na križu, da ga moramo ljubiti in k njemu moliti, če hočemo biti rešeni. Zapazili ste, da se je vmes govorilo. Jaz sem jim molil naprej vzdihljaje: »Jezus in Marija, rešita nas!«, »Bog blagoslovi nas!«, oni so ponavljali.

Dan nato sem mogel maševati v drugem delu mesta, v bolnici presv. Srca. Tudi to bolnico je ustanovil Lo-pa-hong. 16 let prej je stala tu le preprosta lekarna za reveže, potem pa je 1923 l. zgradil bolnico s 300 posteljami. Najbolj revne bolnike sprejemajo tu in sicer skoro vse brezplačno. Lekarna za reveže obstoji še danes. Marijine misijonarke-frančižkanke preskrbujejo tu dnevno okoli 600 bolnikov iz revnih delov Šanghaja.

Prav v bližini mi je pokazal Lo-pa-hong samotno stavbišče. Kupil ga je pred nekaj leti za 3.000 mex. dolarjev.

Velik dekliški zavod hoče tam zgraditi, bržko bo dopuščal denar. Še marsikaj drugega iz njegovih načrtov sem smel zvedeti. Bil sem ves iz sebe, tako sem se čudil.

Lo-pa-hong se sam rad imenuje »Kuli sv. Jožefa«. Pri taki priložnosti kaže otroško zaupanje do tega svetnika. Nadeli so mu tudi ime: »dušni pastir ječ«, ker je redno obiskoval šanghajske jetnike. Misijonar, ki je padel roparjem v roke, je mogel potrditi, da so ti obiski zapuščali globoke vtiske. Njegov čuvaj je ravnal z njim silno prijazno. Nekega dne ga je vprašal ta: »Ali poznate Lo-pa-honga?« — »Dobro ga poznam, veliko dobrega mi je storil, ko sem nekoč sedel v šanghajski ječi.«

Lo-pa-hong mi je izposloval dovoljenje, da sem smel z njim obiskati šanghajsko mestno ječo. Približno 1200 jetnikov je bilo zaprtih. Kot navadno je moj spremljevalec preletel puščobne hodnike od celice do celice in povsod prinašal s prijaznimi besedami tolažbe in vzpodbude. Lastnoročno je delil jetnikom jedi, ki jim jih je prinesel s seboj; vendar nekaj boljšega, česar si jetniki sami niso mogli pripravljati. Pokazal mi je mesto na belem zidu, kjer je krščeval zločince pred njihovo usmrtnitvijo in jim obešal svetinjo sv. Jožefa na vrat.

Lo-pa-hongovi prijatelji, kristjani in pogani imajo neomejeno zaupanje vanj. Darujejo mu velike vsote za njegovo obširno karitativno delo. A tudi

sam je zelo bogat. On je ravnatelj cestne železnice in kitajske električne družbe v Šanghaju, direktor vodnih naprav in prometne družbe. Zelo sem ga želel obiskati v njegovi pisarni. Šel sem tja, sedel na stol v kotu sobe in pustil Lo-pa-honga mirno delati pri pisalni mizi. Pisarna je bila velika, popolnoma moderno urejena. Na steni je visela slika sv. Jožefa in na pisalni mizi je stal kip Matere božje. Pred Lo-pa-honom je ležalo delo, ki je moralo biti ta dan izgotovljeno. Pravkar je podpisoval nekaj spisov. Nato je pozvonil, poklical uradnika, katerega je z mirnim glasom karal. Nameščenec je zopet šel, da popravi slabo opravljeno delo. Lo-pa-hong je mož dela. Ima miren pogled samozaveznega moža. V njegovem uradu vlada red in disciplina. Tu vlada mož, ki drži energično vajeti v rokah.

To je Lo-pa-hong. Ni kak pobožnjaški sanjač, ki pomaga pri karitativnem delu in pušča v nemar svoja stanovska opravila. Nikakor, ampak inteligenčen, vsestranski človek, čigar podjetna delavnost mu dopušča, da se poleg stanovskih opravil posveti tudi dobroteljnosti.

V vsem pa je to mož, ki živi in dela iz globoke vere. To je Lo-pa-hong, najzanimivejši človek današnje Kitajske.

John I. — Fr. S.

Si določil že za svoje počitnice:

Dneve, ob katerih boš prejemal sv. obhajilo —

Knjige, katere boš čital —

Duhovnika, kateremu se boš zaupal —

Prijatelje, s katerimi boš občeval —

Delo, ki ga boš opravil?

Božja pota

V petnajstem stoletju je pričel boj proti krščanstvu, v dvajsetem je, — vsaj po nekaterih deželah — zanikanje evangelija odločno in splošno.

A Bog ne trpi in ne dovoli takega ubega. Pravi oče že vedno najde pot, po kateri spet pripelje otroka k resnici: ali zlepa ali zgrda.

Sredstva, katerih se danes poslužuje, so kruta, pa vendar taka, ki prisilijo ljudi, da so, hotè ali nehotè, vedè ali nevedè — kristjani. Sila in strah jih vodita nazaj tja, kjer jih ni mogla pridržati dobra beseda in vzgled svetnikov.

Smejali so se dobroteljnosti, — in danes, po vseh krajih sveta, milijoni žive od javne dobroteljnosti. Miloščino sicer imenujejo: podpora, pomoč, davek, — a bistvo je isto: bogati so prisiljeni pomagati revežem.

Prezirali so uboštvo in iskali samo bogastvo; danes pa vidimo ravno v najbogatejših in najošabnejših deželah sveta, kako pada vrednost denarja, kako zapirajo tovarne, propadajo banke, lezejo v dolgove države; kapitalisti hirajo, milijoni lačnih pa trpe in grozijo.

Niso mogli biti pokorni Bogu in Cerkvi, zato pa danes, skoro povsod, ponižno in slepo ubogajo stranke, vlado, državo, ki zaradi silnih potreb vedno težjih časov, zahtevajo popolno poverjenost svojih somišljenikov, podrejenih državljanov.

Posmehovali so se temnim vizijam apokalipse, sedaj pa pričakujejo, z znanstveno gotovostjo, ognjenega dežja in smrtonosnih plinov, ki se bodo spuščali z neba na zemljo — prav kakor je rečeno v knjigi sv. Janeza.

In podobno kakor kristjani prvih stoletij, se bodo morali brezbožni ki današnjih dni skrivati v katakombah brez oltarja: v podzemlju, v kletih, v skupnih pribežališčih in skrivališčih pred zrakoplovi.

Kdor ni hotel slediti Kristusu, se mora ukloniti imitacijam evangelija, ki jih zahteva grozna dialektika: ker je svet zavrget pravi evangelij.

G. Papini — L.

Sv. evangelist Janez, apostol Evharistije

Morda ste že videli preprosto sliko, ki nam kaže sv. evangelista Janeza na otoku Patmu. Na sliki stoji evangelist kot star mož z dolgo belo brado in belimi lasmi, glavo ima malo sklonjeno, roke pa sklenjene na prsih. Zatopljen v premišljevanje, gleda na oltar, na katerem je kelih in sv. hostija. Oltar je izsekan iz skale, iz njegove srede na levi strani teče studenec. Nad svetnikom plava golob, simbol Svetega Duha, nad njim je del solnčnega kroga z napisom: In principio erat Verbum, od solca izhajajo žarki. Za oltarjem je na kameniti steni napis: Et Verbum caro factum est. Besede so vzete iz začetka Janezovega evangelija.

Slika nam predstavlja presveto daritev sv. Janeza, ki ga moremo imenovati apostola presv. Evharistije; kajti sv. Janez nam je o njej ohranil več kakor drugi trije evangelisti.

Jezus je obljubil sv. Rešnje Telo tretjo veliko noč svojega javnega delovanja v kafarnaumski shodnici. To obljubo omenja samo sv. Janez v 6. poglavju svojega evangelija. V začetku navaja besede, s katerimi je Jezus povedal zvezo med čudežno pomnožitvijo kruha in med obljubo sv. Evharistije. Jezus je rekel množici: »Ne iščete me zato, ker ste videli čudeže, ampak ker ste jedli od hlebov in se nasitili. Ne delajte za jed, ki mine, temveč za jed, ki ostane za večno življenje in ki jo vam bo dal Sin človekov.«

Sv. Janez je zapisal Jezusove besede, ki iz njih jasno spoznavamo Jezusovo pričujočnost v sv. Rešnjem Telesu, potrebnost sv. obhajila za nadnaravno življenje in njegove milosti. Jezus je rekel Judom: »Resnično, resnično, povem vam: Ako ne boste jedli mesa Sina človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi. Kdor je moje meso in pije moje kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan.«

Evangelist omenja, kako je Jezusova nenavadna obljuba vplivala na Jude, učence in apostole. Judje Jezusa niso razumeli, zato so se med seboj prepirali in govorili: »Kako nam more ta dati svoje meso jesti?« Mnogi izmed njegovih učencev so rekli: »Trda je ta beseda, kdo jo more poslušati?« Odslej je mnogo njegovih učencev odstopilo in niso več hodili z njim. Jezus je torej rekel dvanašterim: »Ali hočete oditi tudi vi?« Odgovoril mu je Simon Peter: »Gospod, h komu pojdemo? Besede večnega življenja imas in mi verujemo in vemo, da si ti Kristus, Sin božji.«

Tako so se še takrat ob napovedi sv. Evharistije duhovi ločili: Judje so se prepirali, mnogo učencev je Jezusa zapustilo, apostoli, med njimi sv. Janez, pa so mu ostali zvesti. Tudi apostoli takrat še niso umevali, kako bodo uživali njegovo meso in kri. Vendar so trdno verovali, da je Jezus pravi Bog, da je neskončno resničen in vsemogočen, da je torej vse resnično, kar govori, in da more vse storiti, kar obljubuje. Zato ga niso zapustili. Čez eno leto pa so pri zadnji večerji to obljubo razumeli.

Sv. Janez ne popisuje, kako je Jezus postavil najsv. Zakrament, pač pa on edini omenja Jezusov poslovilni govor in velikodušno molitev po zadnji večerji. Janeza in Petra je Jezus odlikoval s tem, da jima je naročil, naj pripravita zadnjo večerjo. To naročilo sta z veseljem izvršila ter pripravila vse, kar je ukazovala postava: enoletno, brezmadežno jagnje, opresen kruh, vino, grenka zelišča in omako haroset. Takrat nista slutila, da bo Jezus del tega kruha spremenil v svoje Telo in del vina v svojo Kri.

Proti večeru je prišel Jezus in sedel k mizi z apostoli. Janez je bil pri mizi na njegovi desnici, glavo je imel pri njegovih prsih. Tako nam je sam zapisal v evangeliju. Kako je pazil na vsako Jezusovo besedo in dejanje, ko je bil tako blizu njega!

Po odhodu nezvestega Juda Iskariota je Jezus vzel kruh, ga blagoslovil in razlomil, dal učencem in rekel: »Vzemite, jejte, to je moje telo.« In vzel je kelih, se zahvalil, jim ga dal in rekel: »Pijte iz njega vsi. To je namreč moja kri nove zaveze, ki se za mnoge preliva v odpusčenje grehov.« (Mt 26, 26–28.) Verjetno je, da je sv. Janez prvi prejel sv. Telo in sv. Kri, ker je bil Jezusu najbližje. Na slikah vidimo večkrat, kako Jezus obhaja sv. Janeza.

V moči prvega sv. obhajila je sv. Janez spremljal Jezusa na bridkem križevem potu na Kalvarijo in vztrajal pod križem z Jezusovo materjo in pobožnimi ženami do njegove smrti. Jezus mu je s križa izročil Marijo v varstvo, ko mu je zaklical: »Glej, tvoja mati!«

Jezus je pri zadnji večerji apostolom naročil: »To delajte v moj spomin!« S temi besedami jim je dal oblast, spreminjati kruh v njegovo Telo in vino v njegovo Kri. S koliko pobožnostjo je učenec ljubezni opravljal presveto daritev! Kako živo se je spominjal dogodkov pri zadnji večerji, s koliko ginjenostjo jih je pripovedoval vernikom! Iz sv. maše in sv. obhajila je dobival milosti, da je vedno rasel v ljubezni do Boga in do bližnjega, kakor nam lepo spričujejo njegovi trije listi.

Sv. maša sv. apostola Janeza je imela še nekaj posebnega. Janez je skrbel za Marijo, ki je pri njem stanovala. Marija je bila pri njegovi presv. daritvi in je iz njegovih rok pobožno prejemala sv. obhajilo v veliko spodbudo apostola in v lep zgled vernikom.

Dragi kongreganisti! Tudi vi ste Marijini sinovi. Po zgledu sv. apostola Janeza obhajajte z Jezusom zadnjo večerjo, da boste tudi vi mogli pogumno vztrajati pri njem v trpljenju in bojih, da boste tudi vi rastle v ljubezni do Boga in do bližnjega.

J. Pavlin

Secundus nocturnus

*Umazanega mesta rahlo udarjanje
v mojo sobo trpko se zadeva
kakor melodija čmrljev
se preliva šum mokrega večera
v sivo plast asfaltirane ceste — —
Večerna utripanja čudno pozvnanjajo v duši,
kakor pozabljene pesmi mehki odtenki
prileplja korak se koraku —
in plašče razkošnih šumot
se kot listje v vetru
v nemo nervoznost preliva — — —*

*Vsa siva
in potna so stiskanja daljnega bližanja,
v moje naročje hitijo
in moje srce
se v pesmi srečne ločitve
bogato použiva — —*

*Bela polkna molčijo v siju električnih luči,
iz dalje se režejo puščice drobne
in umirajo v sivo bližino,
v mračno tišino
nemega čakanja v božjem prividu:
Bog se je sklonil pod nizkim podbojem
in sključen in suh
je v revežu kruha in postelj poprosil — — —
Vonjasto sladka
odlamlja se mehka beseda —
tople kot svežega kruha bela sredica
njegove so črne oči,
polne so bile vroče skrbi — — —
Midva sva ugasila luči,
moja duša in jaz.
In sva duri in okna široko odprla
in se za revnim bogato zazrla — —
Bog pa natrosil pred duri je
pesmi polno pergišče
in v sladkem nasmehu
odromal v daljno svetlišče — — —*

Lojze Jože Žabkar

Jaz sem luč in življenje

Pred tisoč devet sto leti je bilo. Že tretje leto je On, ki so mislili, da je sin tesarja iz Nazareta, po Judeji in Galileji oznanjal besedo Očetovo. Modrost, nadživljenjska in vendar neposredna resničnost njegovih besed je vzbujala občudovanje vseh. Tudi dejanja so pričala, da je velik prerok.

Kljub temu pa je bil le majhen del ljudstva res z njim.

Učenci so mu bili najbližji: »Ti veš, da te ljubim.« »Ti si Sin božji,« je priznal Peter v imenu dvanajstih.

Množica je bila navdušena, ko je videla čudeže, vendar ga na splošno ni hotela priznati zaradi farizejev. Kadar ga je hotela povzdigniti za kralja, se je umaknil.

Pismarji so mu bili od vsega začetka nasprotni, ker jim je bilo več do tega, da bi tudi on priznal njihovo dokončno odločilno besedo v verskih vprašanjih, kot da bi oni priznali, da njegova resnica ni proti njihovi postavi, temveč njeno najpopolnejše, božje izpolnjenje.

Ob vsaki priliki je Kristus pokazal nepravilnost njih prepričanja, ljudstvu je razkrival njihovo zunanje izpolnjevanje božje postave namesto celotne usmerjenosti vsega življenja po Očetovi volji.

Povzdignili so Gospoda na križ; zlo v njihovih srcih pa se je obrnilo proti njim samim: spoznali so, da so grešili nad božjim Sinom.

Vsega trpljenja je bilo treba, da je Sin človekov dokončno razodel svoje božanstvo. Smrt edinorojenca je tako silen dokaz popolne Očetove ljubezni do človeka, da je v celoti sploh ne moremo dojeti. V najglobljo žalost se je vse potopilo, toda le za trenotek, za uvod pesmi veselja, ki ne more več izzveneti.

Pravljica o sončnem junaku, pomladnem vitezu, vera in hrepenenje po Odrešeniku, ki premaga vse temne sile, ideja o nedolžnem, ki za korist drugih umre kot žrtev najbolj malovrednih, pravljica, v kateri živi še ostanek prvotnega razodetja človeku v raju, je zdaj postala resnica.

Človek bi mislil, da je s smrtjo konec vsega, konec življenja. Pri Kristusu je smrt tista sila, ki šele sprosti njegovo naravo. In iz njegovega večnega življenja nujno mora vsakdo zajemati moči za svoj obstoj.

Nikdo razen Nazarejca ni o sebi govoril: »Jaz sem pot in življenje.« Niti eden utemeljitelj in začetnikov filozofskih in družabnih sistemov ni zahteval tako brezpogojnega priznanja — ker tega ni mogel in ni smel.

Ni več resnic, temveč ena sama Resnica je, življenje je eno samo — pot je ena in cilj en sam — Kristus, Kristus.

Letošnje kongregacijsko zborovanje.

Fantje! Smatrali smo potrebno, da posvetimo letošnje naše zborovanje izključno kongregacijski ideji. Zato sklicujemo iz vseh D. M. K. mariborske in ljubljanske škofije po tri delegate. Naj ne pridejo taki, ki imajo slučajno več denarja ali želijo napraviti samo ugodno potovanje, marveč taki, ki jim je naša D. M. K. pri sreči, ki bi jo radi videli čvrsto in enotno, svežo in močno, ter imajo voljo in sposobnost zanj se žrtvovati.

Zborovanje bo v Ljubljani. Začnemo 26. junija popoldne in končamo 28. zjutraj. Vse potrebno boste pravočasno zvedeli pri svojih gg. voditeljih.

Pripravite se vsi in dobro na posamezna predavanja. Obravnavala bodo sledečo snov: Zgodovina D. M. K., njena tradicija in današnji položaj. — Bistvo D. M. K. — Notranje življenje. Duhovne vaje. — Apostolat v M. K. — Priprava in sprejem v D. M. K. — Današnji problemi kongreganista.

Molimo in delajmo za uspeh vsi, ker ti dnevi bodo odločilnega pomena. Cvet naših D. M. K., na svidenje!

Kako sem postal katoličan

Košček človekove usode

(Iz nemščine prevedel St. Čel.)

Konec

Radi varnosti pa sem se v odmoru vendarle obrnil na ljubeznivega fantička, z imenom Bravi-Bertini. Njegovi starši so bili iz Italije. Vprašal sem ga, če tudi na tej šoli poznajo »Spanskrör«.

»Oh ja,« je rekel mali, »dovolj je tega blaga. So pa vse tam v oni sobi zraven. Tam stanuje ravnatelj.«

»Zakaj pa služijo te palice?« sem vpraševal naprej.

»Ali ne veš tega?« je tiho odgovoril Bravi-Bertini. »S temi nas od časa do časa pretepejo.«

Molčal sem. Takoj pa sem temeljito izpremenil ugodno sodbo, ki sem si jo bil ustvaril o šoli »König-Knud«. — Bilo mi je jasno, da to žalostno navado goje na vseh šolah.

Ko sem prišel iz šole domov, sem šel k škofu v sobo, da bi mu poročal o svojih vtisih v obeh šolah.

»No, Nonni,« je začel, »kaj praviš sedaj o naših ljudskih šolah?«

»Bil sem v obeh, gospod škof,« sem mu pojasnil.

»Kaj ti je ugajalo? Ali si bil ves čas zaprt v sobi?«

»Ne, gospod škof, v odmorih smo se zunaj igrali.«

»No vidiš, da sem imel jaz prav! Ali si bil morda tepen?«

»Ne, gospod škof. Spanskrör pa imajo v obeh šolah. In povedali so mi, da s tem tepejo dečke.«

Škof je odgovoril z nasmeškom:

»Nonni, spomni se, da sem ti bil obljubil, da ti ne boš nikoli tepen. Spanskrör so le za poredne in lene dečke. Ti pa nisi tak. Bodi torej brez skrbi.«

Zahvalil sem se škofu za prijaznost in mu povedal, da grem rajši v »König-Knud« šolo, ko že moram na vsak način v osnovno šolo.

»Ali ti Ansgarjeva šola ni tako ugajala?«

»O, zelo, gospod škof,« sem odgovoril. »Še skoro bolj mi je bila všeč kakor ona. Dečki so bili tako živahni in veseli in tako ljubeznivi do mene. Učitelji so bili tudi ravno tako prijazni kakor na oni šoli.«

»Zakaj bi šel pa potem rajši v šolo »König-Knud?«

»Zato gospod škof, ker je bolj daleč.«

»O ti pokove ti mali!« se je smejal škof. »Že razumem. Na ta način imaš vsak dan priliko, sprehajati se po mestu okrog. Mar ni res?«

Prikimal sem.

Imel sem pa še en vzrok, zakaj sem šel rajši v »König-Knud« šolo. Zapazil sem, da so tam dečki boljše napravljeni kakor tu. To je dalo šoli nekam boljši videz. Tudi po njihovem obnašanju se je poznalo, da so dečki iz boljših družin. Bilo me je pa sram, da bi ta vzrok povedal škofu.

Nazadnje je dejal dobri gospod:

»Jutri zgodaj greš torej v »König-Knud« šolo.«

Drugo jutro sem torej zgodaj korakal po ulicah Kopenhagna proti ugledni šoli. V torbi sem imel par šolskih knjig. Sprejeli so me zelo ljubeznivo. In sedaj se je pričela moja redna šolska doba.

Moj položaj v tej šoli je bil pa zelo nenavaden, ker sem bil edini protestant na vsej šoli. Vsi moji tovariši so bili katoličani.

»Najbrž me bodo imeli za brezverca in tudi tako ravnali z menoj,« sem si mislil po poti. In pripravil sem se, da bi se hrabro postavil v bran za svoja verska načela, če bi me napadli.

Do tega pa ni prišlo. Na veliko moje začudenje so me v tem pogledu pustili čisto pri miru, še celo potem, ko so zvedeli, da sem protestant.

Počutil sem se med svojimi učitelji in pri svojih katoliških tovariših čisto dobro — kakor doma.

Povedati moram, da sem v teh prvih tednih zvedel marsikaj važnega v tem katoliškem okolju.

Ničesar nisem vedel o katoliških šegah in navadah, ki spadajo v vsakdanje življenje katoličanov. Glede tega sem bil tako neveden, da mi je bilo vse to ne samo novo, ampak docela nerazumljivo.

O katoliškem bogoslužju, o mašah in pobožnostih nisem vedel ničesar. In tako ni bilo čuda, da sem bil prve tedne zelo v zadregi. Vse, kar se je tu godilo, je bilo zame nekaj čisto novega. Začudenja so se vrstila drugo za drugim.

Tu bom navedel le nekaj najbolj značilnih iznenadenj.

Že takoj drugi dan, ko sem prišel v šolo, me je čakalo nekaj posebnega. Prejšnji dan sem prišel malo prepozno; zato sem drugi dan pazil, da sem bil precej zgodaj v šoli.

Šel sem v šolsko sobo in čakal; nekaj dečkov je bilo že tu in vedno več jih je prihajalo.

Kramljali smo med seboj in čakali — kakor sem jaz v svoji nevednosti mislil — na prvo šolsko uro.

Vendar, zmotil sem se. Ta hip se je oglasil zvonec. Takoj so se dečki slovesno in tiho postavili v vrste in v najlepšem redu zapustili šolsko sobo.

Nisem mogel uganiti, kaj naj to pomeni. Saj smo vendar v šolo prišli. Čas je bil, da začnemo s poukom, zdaj nas pa peljejo iz razreda, namesto da bi nas posadili v klopi!

»Ali je mogoče, da nas že na igrišče peljejo,« sem se začudeno vpraševal. »Bilo bi vendar čudno, če bi pouk začeli z eno uro igranja. Bomo že videli.«

Slovesno in molče smo šli po stopnicah doli. Nato so nas vodili čez neko dvorišče in takoj nato smo stali pred cerkvijo. Vrata so bila odprta. Vsa mala truma je šla noter.

»Čudovito!« sem si mislil. »Prišel sem sèm, da bi bil pri pouku, in sedaj me vodijo v cerkev!« — To je bila pobožnost.

A tu se ni dalo pomagati. Ko sem se že enkrat vpisal v to šolo, je bilo najbolj pametno, da sem se uklonil redu in običajem te šole.

Šel sem torej z drugimi v cerkev. »Najbrž bo tu katoliška služba božja,« sem mislil.

Bil sem bolj v zadnjih vrstah.

Zdaj so se začela zame, nevednega protestanta, prava presenečenja.

Gledal sem okrog sebe. Vse se mi je zdelo nekaj novega in posebnega. Na levi in desni sta stali dve vrsti klopi, od vhoda do obhajilne mize. Sredi med njimi je bil prost hodnik, ki je vodil od vrat do oltarja. Dečki so šli po tem prostoru gor po cerkvi do obhajilne mize.

Zdaj pa se je zgodilo nekaj, česar si nisem znal razložiti: Otroci v sprednjih vrstah so ravno začenjali hoditi v klopi. Preden pa je vsak stopil v klop, se je spotaknil in vsi, drug za drugim so padli na tla! Ko so se zopet pobrali, so šli v klopi, vsak na svoje mesto.

Zelo sem se čudil in stal sem na prstih, da bi bolje videl, kaj se godi. Nisem se motil. Vsak je padel na tla, zopet vstal in šel na svoje mesto!

Ne samo začuden, ampak tudi v zadregi sem bil, ker zdaj bo kmalu prišla vrsta name.

Vse to ni bilo nič drugega kakor poklekovanje, kar delajo vsi katoličani, ko pridejo v cerkev, pred sv. Zakrament, ki je v tabernaklju. Meni je bilo to čisto nepoznano.

Ko je prišla vrsta name, sem hotel storiti tako, kakor vsi drugi. Pa ni šlo. Mislil sem namreč, da je treba obe koleni hkrati upogniti. Ko sem to poskusil, sem res padel na tla. A takoj sem se pobral in šel na svoj prostor.

Takoj sem se vsedel v klop in prekrizal roke na prsih. Par dečkov me je začudeno pogledalo. Šele tedaj sem zapazil, da sem samo jaz sedel. Vsi okrog mene so klečali na nizkih klopicah, ki so bile postavljene nalašč za klečanje.

Sram me je bilo in zopet sem hotel storiti kakor drugi. Spustil sem se na klopco previdno — in klečal sem, prvič v življenju. Skušal sem biti pri miru v tej zame tako nerodni drži. To je bila pa težka stvar, bolela so me že kolena in moral sem se s komolci opreti spredaj na klop.

V tem položaju sem čakal, kaj bo.

»Kaj neki pride sedaj?« sem ugibal.

Pogledal sem na oltar. Na njem so gorele luči. »Tukaj bo gotovo kakšna pobožnost,« sem si dejal. »Najbrž bo to katoliška maša,« sem sklepal dalje. »In tu bodo kar povprek zvonili z zvončki in kraguljčki.« — V težkem pričakovanju sem čakal na reči, ki se bodo zgodile...

Dolgo mi ni bilo treba čakati, ker kmalu se je zopet nekaj zgodilo, kar je obrnilo nase vso mojo pozornost.

Desno od oltarja so se odprla stranska vrata in ven se je iztegnila ročica in segla po steni gori. Ravno tam je visela ob zidu vrstica. Roka je prišla za to vrstico in jo potegnila... Po vsej cerkvi je zadonel srebrnotenki glas zvončka...

»Resnično! Zdaj se prične zvonjenje!« sem si mislil.

Toda ni bilo časa, da bi mislil naprej. Takoj se je zgodilo zopet nekaj novega in izrednega:

Pri tistih stranskih vratih sta prišli počasi in slovesno dve rdeče-beli postavitci! Zdelo se mi je, da morata biti to dve deklici. Imeli sta obe lepi krilei.

Začuden sem gledal in se iz klečečega položaja skoro čisto vzravnal.

Sedaj sem videl, da imata postavi, ki sta se mi zdeli dekliški, vendarle pravi deški glavici.

Torej sta to dečka — v dekliških oblekah! — Prečudno!

Na glavi sta imela okrogli rdeči kapici. Njuna obleka pa je bila v glavnem škrlatnordeča suknja, ki je segala do gležnjev. Nad to suknjo pa sta nosila oblačilo, ki ga sicer vedno nosimo — le pod obleko. To sta bili snežnobeli, čedni srajčici!

Kako je bilo to čudno in nenavadno!

Obe mali postavitci sta držali roke sklenjene na prsih in sta se počasi premikali naprej. — Za njima pa je sedaj prišel velik, starejši mož. Njegova oblačila so se mi zdela zelo dragocena. Bleščala so se v raznoterih barvah: rdeče in belo, zlato in srebrno.

V rokah je imel nekaj skrivnostnega. Bilo je pokrito z zlatordečim prtičem. Nisem mogel uganiti, kaj bi to bilo.

Trdno sem bil prepričan, da je ta mož katoliški duhovnik.

Mala dva in duhovnik za njima so šli naprej do srede oltarja. Ko so prišli tja, so vsi popadali na tla, se zopet dvignili in duhovnik je šel po oltarnih stopnicah gor...

Začudeno sem gledal vse to, kar se je tu godilo.

Gori pri oltarju je duhovnik napravil nekaj kretenj, uredil par reči, potem pa je šel zopet doli po stopnicah in se pod zadnjo stopnico postavil v

sredo med oba rdeča dečka. — Nato se je začel z njima glasno pogovarjati in fantička sta mu oba hkrati odgovarjala.

Ta pogovor je trajal precej časa. Prisluškoval sem in na ušesa vlekel, toda ničesar nisem mogel razumeti od tega, kar so se pogovarjali.

Ko so končali ta pogovor, je šel duhovnik zopet gori po stopnicah. Nato se je počasi obrnil na desno. Na desni strani oltarja je ležala velika, debela knjiga. Pred njo se je duhovnik ustavil in začel iz nje glasno brati. To berilo je trajalo nekaj minut. Zopet sem poslušal, pa tudi od tega berila nisem prav nič razumel.

Zdaj pa se je spet nekaj prečudnega zgodilo: oba rdeča dečka sta vstala. Potem pa gre eden od obeh določno in samozavestno na desno stran in se postavi poleg duhovnika, ne da bi ga bil kdo poklical!

Pazljivo sem gledal in si mislil: »Kaj bo pa zdaj?«

Ni mi bilo treba dolgo čakati. V tem hipu prime mali čisto po lastnem nagibu veliko knjigo in jo potegne, meni nič, tebi nič, proč od duhovnika!

Bil sem ogorčen. »Kakšna surovost!« sem si mislil. »Zdaj pa duhovnik nima več knjige!«

Fantič pa se je obnašal, kakor bi nič ne bilo. Nesel je težki tovor z največjim trudom dol po stopnicah in na drugi strani je vlekel težko knjigo zopet gor na oltar. Tam jo je postavil na oltarno mizo.

Komaj sem mogel verjeti svojim očem in vpraševal sem se, kaj bo zdaj počel duhovnik. Brati zdaj ni mogel več. Toda pomiril sem se, ko sem videl, kako preprosto je rešil duhovnik to zadevo. Bil je tako dobrodušen, da se je potrudil na levo stran oltarja in tam bral naprej.

Jaz sem pa še nekaj časa to premišljeval in si ubijal glavo s tem, zakaj je dečko to storil. — Slednjič se mi je zdelo, da sem pogodil pravi razlog. Na tej strani, kamor je deček prenesel knjigo, je bilo majhno okence. Najbrž je hotel duhovniku preskrbeti več svetlobe, da bi lažje bral.

Tako se je božja služba nadaljevala, približno pol ure. — In tako vsak dan. Dečki so mi povedali, da se to imenuje šolska maša. Vsak dan sem bil pri tej maši in prve dni nisem delal drugega, kakor opazoval sem, kaj se tam na oltarju godi.

Za molitev nisem imel časa, saj sem moral tu gledati toliko stvari, ki so mi bile čisto nepojmljive. Sele po par dneh sem se spomnil in sem malo pogledal okrog, kaj učenci med mašo delajo.

Videl sem, da ima skoro vsak knjižico v rokah in skoro vsak je pridno bral iz nje. Po maši sem vprašal dečka, ki je šel v vrsti z menoj, kakšne knjižice so to, da tako pridno berejo iz njih. Odgovor, ki sem ga dobil, ni bil ravno ugoden. »Kaj? Niti tega ne veš? To so vendar molitveniki. Če gre človek k maši, gre zato, da bi molil. Zato jemljemo te molitvenike s seboj. K maši se ne hodi zato, da se tam kleči, stoji ali sedi in okrog zija.«

Vedel sem, da je zadnja opazka veljala meni in precej me je bilo sram. Čeprav nisem pri maši vedno gledal naokrog, priznati pa le moram, da nisem drugega delal, kakor da sem gledal duhovnika in njegova dva rdeča spremeljevalca.

Takoj sem se odločil, da si bom preskrbel molitvenik in da bom med mašo bral iz njega kakor vsi drugi. — Zato sem šel še tisti dan v knjigarno in si kupil najdebelejši katoliški molitvenik, ki so ga imeli.

Drugo jutro sem ga nesel v roki, ko smo šli v cerkev. Zdaj se bom lahko obnašal tako kakor drugi in ne bom več v spotiko s svojim zizanjem okrog sebe.

Namenil sem se, da bom prebral in zmolil ves katoliški molitvenik od konca do kraja.

To sem tudi storil. Začel sem s predgovorom in potem sem bral naprej in premolil vse, kar je bilo v debeli knjigi.

Sklenil sem, da si bom natančno zapomnil, kaj katoličani verujejo in molijo. Bil sem prepričan, da bom našel pri tem marsikaj zanimivega. Bilo mi je jasno, da bom našel marsikak značilen krivoverski nauk. To, da so katoličani krivoverski, sem bil slišal že od svojih protestantskih tovarišev na Islandu.

Toda, čudno! V tem katoliškem molitveniku nisem zasledil nič takšnega. Vse, kar sem bral, mi je zelo ugajalo, naj so bile to molitve ali pa zveličavni nauki in nasveti za življenje. V tem oziru sem bil torej popolnoma napačno poučen.

Ker pa sem zmolil prav vse, kar je bilo molitev v tej knjigi, so bile te moje molitvene ure včasih zelo zanimive. Tako sem nekoč molil prav pobožno in vzpodbudno »Molitev vdove za svojega umrlega moža«, ki je bila slučajno na vrsti.

Toda to me ni dosti motilo. Hotel sem se seznaniti s celim molitvenikom in moral sem prebrati vse. Z veseljem sem si zapomnil mnogo dobrih in koristnih naukov, ki sem jih bral v tej knjigi.

V šoli mi je šlo zelo dobro. Šolsko življenje mi je od dne do dne bolj ugajalo. V šolskih urah smo se vneto učili, v odmorih pa prav tako vneto — če ne še bolj — igrali, smejali in norčije uganjali.

Ko sem že par tednov obiskoval šolo, je prišel nekega dne k meni šolski ravnatelj z neko knjigo v roki:

»To je neka šolska knjiga,« je rekel. »Ali jo hočeš?«

»Kaj piše notri?«

»Notri je vsa katoliška vera,« je odgovoril.

»O, potem bi jo pa rad imel,« sem odgovoril.

Takoj mi jo je dal. Pogledal sem, kakšna knjiga je to. Bil je Deharbov katoliški katekizem, prestavljen na danski jezik.

Zelo sem bil vesel te knjige. Iz te knjige sem mogel še bolj natančno zvedeti, kaj uče in verujejo katoličani, kakor pa iz svojega molitvenika.

Tu notri je gotovo vse napisano, saj je dejal ravnatelj, da je cela katoliška vera v njem.

Tu notri bom našel vse, kar sem bil doma na Islandu slišal, da katoličani molijo papeža in Marijo Devico. V tem katekizmu ne bo niti besede iz sv. pisma. Saj katoliška cerkev baje sploh ne pozna sv. pisma. Tako so mi doma povedali.

Zato sem se namenil, da bom knjigo natančno preštudiral. To sem lahko delal doma ob prostih popoldnevih, ne da bi me kdo motil.

Storil sem tako. Bral sem ta katoliški katekizem s pravo strastjo kakor se bero napete zgodbe.

Toda, prečudno! O slabih stvareh, ki sem jih bil doma slišal o katoliški veri in o katoliških navadah — ni bilo tu ne duha ne sluha. Bil sem začuden.

Pravili so mi, da katoličani ne poznajo sv. pisma. Takoj na prvih straneh katoliškega katekizma je stalo polno izrekov sv. pisma, ki naj bi potrjevali to, kar je bilo v knjigi pisano.

In tako se je nadaljevalo v celem katekizmu. Vse je bilo dokazano s citati iz sv. pisma! — To je bilo razočaranje zame, prepričanega protestanta!

Ves katekizem mi je izredno ugajal. V njem nisem našel drugega kakor lepe, dobre in vzpodbudne stvari.

Večkrat sem to knjigo prebiral z velikanskim zanimanjem in sem jo končno že deloma na pamet znal.

S tem študijem se mi je hipoma vzbudilo zanimanje za katoliško vero. Vedno večja je bila želja v meni, da bi o njej še kaj več vedel.

In šel sem h škofu in ga prosil, če bi mi posodil to ali ono knjigo o katoliški veri.

Vprašal me je, kako sem prišel do tega, da si kaj takega želim. Pri-povedoval sem mu vse in povedal, da sedaj že precej dobro poznam katoliško vero iz katekizma. Vendar pa bi rad še kaj več vedel.

Stavil mi je nekaj vprašanj in se čudil, da sem na tem polju tako napredoval.

Nato mi je vedno posojal katoliške knjige, ki sem jih z veliko vnemo bral.

Prvo mi je posodil knjigo »Filoteja«, to ljubeznivo knjigo učenega škofa Frančiška Saleskega. Ta me je naravnost zadivila.

Druga je bila malo večja. Imenovala se je: »Lepota katoliške cerkve«. Spisal jo je Nemec dr. Rippel, pobožen in učen mož. Tudi ta je napravila name zelo globok vtis.

Sledilo je mnogo lepih katoliških del. Dobil sem med drugim tudi nekaj odlomkov iz čudovito lepe knjige, ki so jo ravno tedaj predstavljali v danščino in ki niti še cela tiskana ni bila, kakor se je zdelo. Naslov te knjige je bil: »Hoja za Kristusom« od Tomaža Kempčana.

Vse te knjige, zlasti pa zadnja, so name napravile globok, neizbrisen vtis.

Kmalu sem pisal svoji ljubi protestantovski materi in se ji zahvalil, da mi je dala s seboj pismo dovoljenje za vstop v katoliško cerkev. Pisal sem ji, da nameravam sedaj storiti ta korak.

Prosil sem jo tudi, naj pozdravi našega prijatelja, dobrega protestantovskega pastora Magnussona in naj mu pove, da je imel prav, ko mi je pred mojim odhodom povedal, da bom gotovo postal katoličan.

Kmalu potem sem se odločil za zadnji korak. Šel sem k škofu s prošnjo, da me sprejme v katoliško cerkev.

Vprašal me je, če me je kdo iz te hiše privedel do tega. Povedal sem mu lahko vso resnico, da me ni niti eden s kako besedo kdaj k temu pri-govarjal. Ta moja odločitev prihaja le od mene.

Škof me je nato izročil svojemu mlademu kaplanu. Gospod Diessel je bil to, otroško pobožen človek, poln ljubezni in ljubezni vreden. Temu je škof naročil, naj me pripravi na ta resni dogodek.

Ta priprava pa ni trajala dolgo, ker je g. kaplan Diessel videl, da sem bil o katoliškem katekizmu že precej podkovan.

Kmalu je torej prišel slovesni dan, ko me je v cerkvi sv. Ansgarja v Kopenhagenu škof sam sprejel z vso slovesnostjo v staro, veliko cerkev, ki je bila mati drugih.

Tega važnega koraka, ki sem ga storil malo več kakor pred šestdesetimi leti, se nisem nikdar kesal. Mati in pa pastor Magnusson, naš prijatelj, sta mi k temu čestitala.

Moji odnošaji do protestantovskih prijateljev in sorodnikov radi tega niso niti malo trpeli. Tudi moja vesela narava in mladostna želja po pustolovščinah se radi tega nista nič zmanjšali.

Takoj po svojem sprejemu v katoliško cerkev sem zapustil Dansko, da bi nadaljeval svojo pot v Francijo, ki sem jo bil za celo leto prekinil.

Preden sem odpotoval, sem si v Kopenhagenu kupil svilen ruto, ovratnico v francoskih barvah: modro-rdečo-belo, da bi tam ne vzbujal tolike pozornosti. — Škof, ki je videl mojo ruto, se je smejal in rekel, da si hočem na ta način pridobiti naklonjenost Francozov in da je to neke vrste *captatio benevolentiae*. — Teh besed nisem razumel, mislil pa sem, da je škof s tem hotel povedati, da mi ruta dobro pristaja.

Danski parnik me je prepeljal iz Kopenhagena v francosko пристanišče Dünkirchen na severni francoski obali.

Od tu naj bi prepotoval na železnici celo Francijo prav do Avignona. Ker pa je bila pot iz Kopenhagena v Avignon tako dolga in ker nisem bil navajen vročega podnebja teh južnih dežel, sem moral na željo francoskega grofa svoje potovanje spet pretrgati v mestu Amiens, severno od Pariza. Tu naj bi nekaj časa počival v velikem zavodu za pouk in vzgojo odličnih mladeničev.

Moj prihod v Amiens je bil že grof naznanil, in tako so me ravnatelj in profesorji velikega zavoda prav pristržno sprejeli. Tudi mladi francoski gojenci so bili do mene nad vse ljubeznivi. Tu so torej prav dobro in celo sijajno za me poskrbeli.

Ta zavod je bil eden najpomembnejših te vrste v Franciji. — Imenoval se je: École libre de la Providence. Navadno so ga nazivali Collège de la Providence ali pa kar La Providence.

Tu so študirali sinovi odličnih francoskih družin in posebno plemičev. Zato je bilo tudi vse tako prirejeno: razkošno, sijajno in prvovrstno v vseh ozirih.

Prvi dnevi so bili zame res slavnostni in praznični, še preveč lepi in prijetni.

Takoj sem postal ljubljeneц vseh, ki so bili krog mene, kajpada nikakor ne zaradi kakšne svoje osebne lastnosti ali vrline, ampak samo zato, ker sem od daleč prišel. Čim bolj je bila moja ljuba domovina Island nepoznana, toliko bolj je morala prikazen mladega fanta iz te daljne dežele vplivati na mojo okolico.

Islandec! Pa čisto pristni, živi, pravi in resnični, mali Islandec! To je bilo nekaj čisto novega, kar se še tukaj ni primerilo.

Da bi bil vsaj kak Eskimo ali Laponec, ali iz Kitajske ali z Ognjene zemlje! Seveda, redkost. Pa vendar ne nekaj tako neverjetnega. Kajti tupa-tam se pa le sliši o teh ljudeh. — Toda Islandec! Kaj je pa to? To je bilo tisto skrivnostno in neznano.

In ta mali še živeči eksemplar čisto nepoznanega rodu, ki biva, kakor so mnogi mislili, prav gori na severnem tečaju, v večni temi, odrezan od ostalega sveta, sredi ledenega morja, obdan od ledenih gorâ... Ljubi Bog! Kakšen neki je ta mali Islandec, ki ga je zagnalo prav sem na sončni jug!

Takole približno so mislili, vsaj jaz si tako predstavljam, moji odlični, ljubeznivi in vročerkvni tovariši v prvih dneh mojega bivanja v École libre de la Providence.

Kamorkoli sem prišel, povsod sem bil predmet začudenja, obkrožili so me in me obsipali s tisoč vprašanji, od katerih pa seveda niti enega nisem mogel razumeti. Toda vse to se ni dogajalo neokretno in nerodno, ampak veselo in pristržno, po načinu finih in spretnih sinov juga.

Če so me tako kakor navadno ti mladi Francozi na igrišču v veselem smehu obkrožili in me spet in spet obsipali z vprašanji, zame čisto neumljivimi, sem jim navadno dobrodušno prikimal in se jim smehljaj. Ničesar jim nisem mogel povedati, zato sem zdaj pa zdaj kakšnega teh mladih prijateljev prijateljsko nekoliko tlesknil, če se mi je preveč približal. Včasih sem tudi kakšnega nenadno prijel za obe roki in ga veselo igraje vrtel v krogu krog sebe. — To so bili moji odgovori.

To je zelo ugajalo živahnim južnačkom. — Zelo dobro smo se razumeli.

Prve dni me je pa tudi gospod direktor sam vodil na obiske pri uglednih družinah zunaj v mestu. Takrat nisem opazil, zakaj. Šele pozneje sem to zaslutil. Najbrž so tudi te družine z užitkom gledale eksotično rastlino, ki jo je tako nenadno prinesel veter v zavod.

Seveda so me ob vsakem obisku nad vse prijazno sprejeli in prav tako tudi z menoj ravnali. Vedno sem se vračal s polnimi žepi sladkarij in drugih takih dobrot. Večji del tega sem potem razdelil med svoje male prijatelje v

Providence, kar mi je veliko veselja napravilo. Naravna posledica tega je bila, da so me potem tudi oni s čudovito radodarnostjo obdarovali, saj so imeli bogate zaloge vsega.

Kratko rečeno: l'École libre de la Providence, moje bodoče bivališče v Franciji, je zame vedno bolj postajalo pravi raj na zemlji.

Tu mi je vse ugajalo, ne samo zaradi ljubeznivosti in prijaznosti prvih dni, ampak predvsem iz drugih, boljših vzrokov: radi dobrote in pobožnosti vseh ljudi, mladih in starih. Potem tudi radi prvovrstnih naprav povsod okrog po tem velikem zavodu. Tudi zaradi strogega reda, ki je tu bil. Zaradi vesele razigranosti med toliko množico fantov in pa uglajenega, odličnega vedenja, ki je bilo tukaj tako očito.

Zavod je imel tudi lepo gledališče, poslopje zase, med drugimi zgradbami, ki so k zavodu spadale. — Bilo je tako veliko, da je bilo na galerijah krog in krog parterja dovolj prostora za petsto do šeststo gojencev. Spodaj v parterju pa so bila vsa mesta določena za povabljenе goste.

Zelo sem se začudil, ko so me nekega lepega dne peljali na kmete in sem se hipoma znašel v lepem idiličnem gradu, ki ga je obdajal velik park: Po sredini parka je tekla znana reka La Somme.

Ta grad je bil letno bivališče gojencev de la Providence. Vsak teden so šli vsi gojenci tja igrati se in obedovati.

Na bregu La Somme so bila za gojence prvovrstna kopališča.

Dovolj je bilo to, hitro sem pisal pismo svoji ljubi materi gori na Island in ji na svoj način pripovedoval o čudesih in krasotah tega novega sveta, polnega čarov. Dostavil sem, da mi le eno še manjka, da namreč pogrešam svojega ljubega bratca, malega Mannija. Prosil sem, naj ga pošlje za menoj, da bova v Franciji spet lahko skupaj živela kakor prej na Islandu.

Ta čas pa sem se neprestano trudil, da bi se v tem kraljevskem zavodu navadil svoje nove okolice in novih navad. Zelo sem si prizadeval, da bi se naučil jezika, ki so ga tu govorili. Moji vrli tovariši so mi pri tem pomagali, tako da sem vsak dan nekaj napredoval.

Čez nekaj časa pa me je že začelo skrbeti. Kajti ni preteklo le nekaj dni, ampak že več tednov in o mojem nadaljnjem potovanju na jug ni bilo slišati niti besedice.

V vsej svoji sreči in sijajni okolici, ki me je obdajala, vendarle nisem mogel pozabiti svojega zadnjega cilja na tem potovanju, krasnega Avignona (tam na sončnem jugu), in imenitnega grofa, ki me je tam čakal.

In sem šel k ravnatelju zavoda in ga vprašal, kdaj bom nadaljeval svojo pot.

Radi različne govorice sem se z njim zelo težko sporazumel. Šlo je pa vendarle nekoliko, ker sem se v teh tednih bivanja v Amiensu že naučil nekaj francoskih besed. Končno smo naredili tako, da sem dobil tolmača v osebi nekega gojenca iz Alzacije, ki je znal dobro nemški. Nekaj nemščine sem se pa že v Kopenhagenu naučil.

Ko je ravnatelj slišal in razumel moje vprašanje, me je prijazno vprašal, če res nameravam zapustiti ta lepi zavod in če mi morda tu kaj ne ugaja.

Odgovoril sem, da sem tu zelo srečen, da mi vse prav dobro ugaja in da bi zelo rad še dalje ostal tukaj... Da pa moram končno vendarle v Avignon, kjer me čaka grof.

»Prav! V Avignon hočeš. — Ali si pa kaj mislil na to, kako vroče je v Avignonu? Bojim se, da ne boš mogel prenesti te vročine, ki je v Avignonu.«

»Kako vroče pa je v Avignonu? Ali je veliko bolj vroče kakor tukaj,« sem vprašal.

»Vidim, da nimaš pojma o vročini v Avignonu, Nonni. Tam je tako vroče, da mi, severni Francozi, le komaj moremo prenesti ondodno vročino. Če moramo le nekaj časa bivati v Avignonu, smo dan in noč vsi mokri od znoja.«

Premislil sem in nisem se mogel odločiti, kaj naj storim.

Ravnatelj je govoril naprej: »V resnici se bojim, da ti bo pretežko prenašati tako vročino. Zato ti svetujem tole: Ostani pri nas in tukaj študiraj. Saj grof te je dal študirat. Dobro mu je znan naš zavod in rad ga ima. Sicer pa, če sprejmeš moj predlog, bom že jaz vse ostalo uredil z grofom.«

Te besede so me nehote presenetile, a predlog se mi je zdel pameten, in sprejel sem ga.

Takoj je ravnatelj stopil v zvezo z grofom. Tudi ta je po prvih ugovorih končno pristal na to. In tako se je zgodilo, da sem v zavodu de la Providence, kjer bi moral preživeti le nekaj dni, ostal celih osem let in sem v tem sijajnem zavodu začel in dovršil svoje literarne študije. Nikdar še nisem imel vzroka, da bi obžaloval ta sklep, kajti srečen sem bil vedno.

Začudenje radi prihoda tega tujca, pretirana prijaznost, kratkomalo, medeni dnevi, sončni tedni prvega časa so kmalu prenehali kakor je bilo pričakovati. — Namesto teh se je začelo resno delo šolskega leta. Sedaj smo morali pridno študirati in se držati strogega, a koristnega hišnega reda. In prav odkrito moram priznati: to mi je bilo še bolj všeč, kakor prijetnosti prvih dni.

Kljub vsej strogi vzgoji je bilo pa tudi v vseh ozirih za nas, male dijake, prav dobro preskrbljeno. Tuintam so nam nudili tudi pravih umetniških užitkov.

Tako so včasih pri nas koncertirali slavni umetniki. Od časa do časa so klicali iz Pariza k nam slovite igralce v velikih gledališčih, tako n. pr. oba slavna brata Coquelin iz Théâtre Français. Celo popoldne sta nam predvajala klasične partije na našem odru.

Ko sem se v zavodu tako dobro imel, se me je pa vedno bolj pollaščalo silno hrepenenje po mojem malem bratu Manniju, kakor sem bil že omenil. Hotel sem, da bi prišel sem k meni in da bi bil deležen iste sreče kakor jaz.

Kako pa naj bi uresničil to, kar sem želel? To je bil vendar načrt, ki je presegal vse moje moči.

Dolgo sem premišljal o tej stvari, pa nisem našel nikakega izhoda. — Tedaj pa mi je hipoma prišla dobra misel. Dejal sem si: »Le eno sredstvo je, da to dosežem in to je ono veliko sredstvo, za katero mi je povedala moja mati gori na Islandu: tako dolgo prositi Boga, dokler me ne bo uslišal.«

Takoj sem začel: vsak večer, preden sem zaspal, sem zaprosil Boga: »Ljubi Bog, stori, da pride moj ljubi Manni k meni!«

Te kratke molitve nisem opustil in sem jo dve leti redno opravljal.

In tedaj je prišla rešitev prošnje — kot blisk z jasnega neba, prav kakor tedaj na Islandu.

Nekega dne jo primaha mali Manni po dolgi poti z Islanda preko Anglije v lepi zavod v Amiens, z namenom, da ostane tukaj in da bo z menoj vred študiral.

Brez moje vednosti, ki sem vsak večer povzdigoval h Bogu svojo kratko molitev, sta se grof in moja mati pogodila glede tega važnega koraka in se odločila zanj.

V zaupanju v Boga je mati sprejela to novo ponudbo plemenitega gospoda.

Res, da je bil Manni njen najljubši otrok in še tako zelo mlad. Vendar pa ga je pustila, da jo zapusti za vedno, ker je pri tem upoštevala njegovo korist ne pa svoje ugodnosti.

Svojeja ljubljenska je priporočila kapitanu neke danske bojne ladje. Ta ga je prepeljala na Angleško. Tam je prišel v varstvo kapitana neke angleške

ladje, ki jo bila namenjena v Francijo. Tako je prišel z Angleži v Dünkirchen. Tam je angleški kapitan izročil malega dečka neki katoliški redovnici, ki je potovala z železnico v Amiens.

Na ta način je moj ljubi bratec Manni prišel za menoj v École libre de la Providence.

Njegov nenadni prihod me je nadvse razveselil. Čudil se pa nisem nič radi tega, ker sem celi dve leti prosil Boga zato in dobro sem vedel, da tako vztrajno molitev Bog vedno usliši.

Kaj se je potem z nama godilo, to bom pozneje v posebni knjigi povedal.

Dovolj je, če povem, da sva se oba v teh novih razmerah vedno dobro počutila.

H koncu naj pripomnim še to, da se je materina napoved, ki mi jo je ob slovesu večkrat ponovila, docela in prav točno izpolnila.

»Če se boš vedno zvesto držal obljub, ki si jih na mojo željo napravil,« je dejala takrat, »tedaj tvoja mati nikdar ne bo skrbela zate, ker ti bo Bog vedno in povsod pomagal in ker boš vedno srečen.«

To je bila vsebina in smisel vseh njenih tedanjih poslovilnih besed in opominov.

Vse to se je čudovito lepo izpolnilo in uresničevalo prav do danes.

Tudi tisto sredstvo, ki mi ga je tedaj dala, da z njim pri Bogu vse lahko dosežem, vztrajna molitev namreč, tudi to se je do današnjega dne vedno izkazalo kot tako, ki vedno učinkuje in nikdar ne odpove.

KONGREGANISTINJE!

Z urnimi koraki se bližajo počitnice. Ne smejo pa iti brezplodno mimo vas. Treba bo poiskati novih smernic, novih misli, nove pobude in novega poguma za kongregacijsko delo v prihodnjem šolskem letu! Priti moramo do jasnega pojma, kaj je kongregacija, kaj pomeni kongregacija za vsakega posameznika, kakšno naj bo življenje v kongregaciji, kako naj se kongreganistinja udeleži apostolsko — na vsa ta vprašanja bodo dali odgovor referati: zgodovina kongregacije, o bistvu kongregacije, o notranjem življenju v kongregaciji, apostolat in kongregacija, priprava na sprejem v kongregacijo, današnji problemi in kongregacija. Vážna vprašanja za vsakogar, ki hoče biti, živeti in delovati kot kongreganist, kongreganistinja! Le z vnemo na delo! Prijavite se takoj gospodu voditelju brez odlašanja! Vse podrobnosti o zborovanju vam bo razložil g. voditelj. Vsaka kongreganistinja naj se odloči, ko to prebere, hočem iti! Vodstvo dijaških kongregacij pa vam kliče v Celju na duhovnih vajah in na zborovanju v dneh od 18. do 25. julija nasvidenje!

Kristusov borec —

ne šteti s trdom! Uporabi vsa sredstva in predvsem najbolj učinkovito in najzanesljivejše:

molitev!

Tvoj Kralj, Kristus mora zmago slavje slaviti 28. in 29. junija.

Mane nobiscum, Domine —

ostani z nami, Gospod — vse počitnice — po Mariji!

KONGREGACIJSKI OBZORNIK

Pismo iz Celovca.

Gospod urednik!

Naj se tudi mi oglasimo v »N. Z.«, da ne bi mislili, da spimo celo leto in se še zdaj v brsteči pomladi nismo vzdramili. Kolikor na zunanji molčimo, smo pa toliko bolj delavni na znotraj. V krogu naše dijaške družine se vztrajno borimo za naše vzvišene ideale kljub neštevilnim težkočam, ki s silo zavirajo naš mladinski pokret! Še smo ostali zvesti našemu cilju. Rasti hočemo in raste, ker se zavedamo svojega poslanstva. Držimo se gesla: v delu je odrešenje, naše in po nas tudi narodovo!

Iskreno nas veseli Vaš ogenj in Vaša delavnost za marijansko idejo. Kajti tudi mi smo po večini sodali! Kljub temu, da smo politično ločeni, nas vendar tesno družijo z Vami: isti mladostni idealizem, isto mišljenje in ista narodnost!

Ze težko pričakujemo počitnice, osebneega stika z Vami in boljšega spoznanja med seboj. Precej zanimanja je med nami tudi za zborovanje. Prosim, obvestite nas o vseh podrobnostih glede zborovanja! Odpisali vam bomo potem, koliko nas se ga bo udeležilo.

V imenu slov. dij. družine marijanski pozdrav!

T. W.

D. M. K. »Brezmadežne« v stolnici

Ze dolgo časa se nismo oglasile v tem koticu. Bom pa sedaj povedala, kako je pri nas. Prav lepo! nakratko povedano. Malo nas je sicer po številu — samo 49, toda vse smo prav vnete in delavne.

Razen govorov g. voditelja, ki nas navdušujejo za marijansko misel, ki so polni ljubezni do naše Matere Marije, imamo še liturgični, misijonski in evharistični odsek. Za vsakega se voditeljica odseka dobro pripravi.

Pri liturgičnem čitamo papeževo okrožnico, pri misijonskem pa odpotujemo na vse strani sveta. Kakor oblaki se razprše naše misli enkrat v Bengalijo, drugič na Japonsko, Afriko, ali kamorkoli. Tam jih osrečujejo naši misijonarji in misijonarke. G. voditelj nas tudi vedno vprašuje, kdaj se bo katera odločila za misijonski poklic. Me vse pa vemo, da je poklic težak. Zato pa molimo, drage sestre, da nam ljubi Bog dá še veliko slovenskih misijonarjev in misijo-

nark, ki bodo s svojimi žrtvami pripeljali k Njemu še mnogo duš.

Pri evharističnem odseku pa nam je voditeljica nakratko povedala zgodovino evh. kongresov in prečitala, kako je bilo v Buenos Aires-u. Lepo se pripravljamo tudi na naš kongres, katerega glavni namen ni zunanji uspeh, temveč notranja prenovitev in duhovno prerorenje posameznika kot družbe v luči sv. Evharistije. Zato tudi molimo za popoln uspeh, vsaki dan pa daruje ena sv. obhajilo v ta namen.

»Našo zvezdo« čitamo z velikim zanimanjem. Saj prinaša toliko poučnih člankov, potrebnih za lepo in čisto življenje.

Z velikim veseljem pa čakamo dneva, ko se bomo zopet vse kongreganistinj zbrale pri Njej, ki je Mati nas vseh, in ko bo naša pesem zaorila v čast Njej, ki je naša Zavetnica. To bo dan skupnega darovanja in tudi dan skupnega veselja.

Prefekta.

Ob 20 letnici Sr. stolne kongregacije v Ljubljani.

Dijaške kongregacije so nekaj posebnega. Voditelju, ki jih vodi skozi več let, se zdi, kot bi stal ob živahni, deroči reki. Valovi prihajajo, se prehitevajo, šume, se poigravajo, pa jih že ni. Odhiteli so po svoji določeni poti, delu in bojem nasproti, slednjic pa v naročje širnega oceana, kjer se umire in počijejo — a struga za njimi ni ostala prazna; že so jo napolnili drugi enako živahni in nestalni valovi, polni življenja in hrepenenja po daljnih daljah... Tako je življenje v dijaški kongregaciji! Stalna je le struga — kongregacija, skozi njo pa brze iz vedno se pomlajujočega vira — Marijinega vrta — vedno novi obrazi, hite od aspirantov do kandidatov, od kandidatov do članov, pa hitro naprej v višjo kongregacijo za visokimi vzori in še dalje v življenje...

Tako je tudi z našo Srednjo stolno kongregacijo za nižješolke. To je reka, ki je začela izvirati pred dvajsetimi leti iz malega, neznatnega vira, ki ni usahnil, marveč se stalno obnavljal in naraščal iz leta v leto in se razširil v Višjo kongregacijo za višješolke, akademkinje, gospodične in gospe. Po dvajsetih letih nas zanima njen izvor. Kronika nam ga takole opisuje: »Mala kongregacija Kraljice angelov je bila prvotno zasnovana kot Marijin vrt, od leta 1913 jeseni pa do pomladi 1915. V teku dveh let

smo spoznali, da Vrtec nima zaželjenih uspehov... Vzrok temu ni bila toliko prenehanovitna mladost nežnoletnih deklic, kakor pomanjkanje nadnaravnega vira milosti in duhovnih dobrot, kot jih nudi kanonično ustanovljena kongregacija. Zato se je spomladi 1915, 8. maja, ustanovila v stolnici »Mala kongregacija« za deklice. Prvi sprejem je izvršil prevzvišeni g. knezoškof dr. Anton Bonaventura Jeglič. Bilo je na praznik Gospodovega Vnebohoda. Sprejetih je bilo 35 članic in 15 aspirantinj. — Tako kronika. Od takrat do danes je hitelo po tej strugi 381 članic, ki so tekmovalle med seboj v skrbi za duhovno rast, svojo in drugih, pa pele, igrale, se na izletih veselile in med seboj spoznavale, molile, poslušale in same nastopale... Zal pa kronika molči o onih, ki so sredi rasti usahnile...

Sicer tiho in skromno, a vendar dostojno je kongregacija letos v marcu proslavila svoj 20 letni jubilej: s sprejemom in z akademijo. Sprejem se je izvršil tako, kot je dopis na strani 111 napovedal: bilo je sprejetih 36 aspirantinj, 5 kandidatinj in le dve članici. Vsaka je pred sprejemom napravila izpit, ki je nekatere tako prestrašil, da so »izhlapele!« — Na akademiji pa je naša prefekta poudarila, kako časten in znamenit je za kongregacijo ta dan, ki so ga proslavljale še deklamacije, solospjev in violina, zaključila pa igra »Ljudmila«.

Naj bi se naša kongregacija, ki se je iz Vrta preko »Male« razvila v »Srednjo«, razvijala krepko še do drugih enako častnih jubilejev! Voditelj.

Srednješolska adoracija.

Na cvetno nedeljo popoldne ob 6 je srednješolska mladina napolnila do zadnjega kotička dve veliki cerkvi: stolnico in uršulinsko. V prvi so se zbrali fantje, v drugi dekleta. Ni bilo prisiljeno; ljubezen do evharističnega Kralja jih je privabila. V stolnici je adoracijo vodil sam prevz. gospod škof, v uršulinski cerkvi šolski nadzornik kanonik g. dr. M. Opeka. Mogočno so v obeh cerkvah doneli odgovori na vprašanje »Ali verujete v božanstvo Kristusovo, ali verujete v njegovo navzočnost v sveti hostiji, ali hočete vero v to skrivnost izpričevati tudi na zunaj, pokazati to tudi na evharističnem kongresu...?« Kot bi vojaki dajali salvo, je strumno, odločno, junaško kot iz enega grla prihajal odgovor: »verujemo, hočemo, verujemo, hočemo...« Edinstven pojav! — Duše mladine goré od ljubezni do sv. Rešnjega Telesa! Mladina hoče svojo vero v to skrivnost javno izpovedovati, hoče evharistično živeti. Zato pa imamo tudi zagotovilo: Mladina, prešinjena z ljubeznijo do evharističnega Jezusa, bo utirala pot v bodočnost!

Srednješolska evharistična akademija. Ni se zlepa dogodilo, da bi bila velika unionška dvorana za eno in isto versko prireditve trikrat nabito polna kot smo imeli pri-

liko to doživeti ob srednješolski evharistični akademiji. Vse ljubljanske srednje, strokovne in meščanske šole so na njej sodelovale. Nihče se ni strašil žrtev, ki jih je bilo treba prinášati, da je posvetitev dobila obliko, kakršno zmo z velikim občudovanjem imeli priliko videti. Notranja misel — po Materi Mariji k evh. Jezusu — je jasnejša in jasnejša stopala nam pred oči v različnih slikarskih nastopih podajana, dokler ni vsa izzvenela v mogočen vzklík: Kristus Kralj, v hostiji sveti nam gospoduj! Slovesnost zadnje prireditve je bila še veličastnejša, občinstvo navdušeno, ker jo je počastil kljub vsem zaprekam sam prevzvišeni gospod škof. B.

Iz Lime v državi Peru nam piše naročnik »Naše zvezde«. Med drugim pravi: »Tu, dasi je vsa dežela katoliška, ni niti duha o kakšnem podobnem pokretu (marijanskem). Sport se razvija z vso silo, univerza pa je zaprta že štiri leta radi političnih razmer. — Ob priliki 400 letnice ustanovitve mesta Lime so bile tu velike slavnosti. Glavna točka je bila »matsch« med najboljšimi nogometnimi krožki Južne Amerike. — Vendar se pričinja vzbujati tudi versko življenje, posebno odkar je bil v Buenos Airesu evharistični kongres.«

Marijanske kongregacije na Dunaju, s svojimi 30.000 člani, so 5. maja sklicale mogočno protestno zborovanje proti preganjanju katoličanov v Mehiki. V svojem protestu se obračajo proti mehiški vladi, ki je oblast teme, proti krivicam, ki kličejo po božjem maščevanju, proti paganskemu barbarstvu in verskemu in kulturnemu nihilizmu, v katerega hočejo zavesti mehiški narod!

Iz Češkoslovaške.

Češko katoliško dijaštvo se pripravlja na veliki katoliški kongres vse Češkoslovaške republike, ki se bo vršil junija meseca v Pragi, da bo imel kongres res dober uspeh, je treba, da se ga udeleži tudi mladina. Saj je vprav mladina poklicana, da preobrazi človeško družbo. Češko katoliško dijaštvo je dobro spoznalo pomembnost kongresa in zato prireja sestanke in podobne prireditve, ki imajo namen poučevati o kongresu samem in o uspehu, ki naj ga kongres doseže. Tak sestanek je bil 7. do 9. decembra 1934 v Hradcu Královém. Imel je velik uspeh. Sv. oče je poslal po svojem zastopniku, državnem tajniku kardinalu Pacelliju, študentom svoj apostolski blagoslov, da jih utrdi v njih ljubezni in vni. 9. in 10. marca 1935 so priredili v Čeških Budejovicah »Dan mladine in dijaštva«, ki je imel isti značaj. Sledila bo še podobna prireditve v Prostějovu na Moravskem. Dijaki so prepričani, da bo njih delo imelo uspeh, in upajo, da bo osnovno geslo kongresa »Jezus Kristus, naša rešitev«, postalo po kongresu vodilno geslo vsega naroda.

POVSODI BOGA

Katoliški zdravniki se bodo koncem maja zbrali na svoj mednarodni kongres v Bruslju. Priredi ga Belgijsko društvo zdravnikov sv. Luka. Naloga: studirati naloge Katoliške akcije zdravnikov, posebno naloge zdravnikov in njihovih organizacij pri obnovi krščanske družbe.

Velika obletnica. 8. aprila 1935 je bilo 1400 let odkar je sv. Benedikt začel svoje veliko kulturno in versko delo na Monte Cassino. Njegov »ora et labora« je prinašal stoletja in stoletja blagoslov evropskim deželam. Malo znamo ceniti pionirsko delo mnenihov na polju poljedelstva, civilizacije, njihovo kulturno udejstvovanje (s prepisovanjem so rešili in nam ohranili grške in latinske kulturne proizvode!) in umetniško udejstvovanje, pa versko življenje, ki so ga budili in gojili. Premalo poznamo pravo kulturno zgodovino, premalo zibelke Subiaco, Monte Cassino, Farfa. Škoda, da nas vse drugo, vsakdanje in manjvredno, tako zamašimo in jemlje čas...

Kongres katoliške mladine iz Sirije in Libana se je vršil aprila meseca v Beyrutu. Bilo jih je okoli 1000, ki so prišli in delali. Obravnavali sovažno vprašanje: družina in nrvnost. Kako mora vzgajati krščanska družina, da bo varovala in utrjevala nrvnost? Kako je v tem oziru v tistih krajih? Kaj je storiti za zboljšanje? To so bila vprašanja razprav, ki so nujno obravnavala vse pereče probleme življenja. Kongres je zelo lepo uspel in veliko bo pripomogel k razvoju katoliških mladinskih organizacij.

Iz Rima. V velikem tednu so imeli tridnevne duhovne vaje rimski žurnalisti v skupnim sv. obhajilom na veliki četrtek v cerkvi S. Maria in Via Lata, za temi pa ravnatom gledališki in kino-igranci.

Zanimivo romanje. Zaradi načina — in zaradi konca. Za veliko noč je prišlo 1800 fantov organizirane katoliške nemške mladine iz Nemčije v Rim v avtobusih. Približno 20 km pred Rimom so se ustavili in postavili šotore na obsežnem posestvu Germanika, kjer so potem taborili. V Rim pa so se vsak dan vozili s svojimi avtobusi. Na veliki ponedeljek zvečer so bili skupno s 150 nemškimi kat. skavti (St. Georgs-Pfadfinder) in 100 dijakih znane cvetoče kat. dijaške organizacije: »Neudeutschland« sprejeti v avdienco pri sv. očetu. Ob tej priliki so mu podarili lep avto za misijone. V svojem govoru jih je sv. oče vzpodbujal k po-

gumu in zaupanju v Boga, v teh težkih časih za kat. mladino, in za bodočnost, ki bo morda še težja. Vedno naj jih krepí zavest, da je Bog z njimi! 29. aprila so po lepih cestah spet odpotovali domov. Na švicarsko-nemški meji so doživeli čudno presenečenje. V Otterbachu so jih njihovi bratje iz Reicha ustavili, preiskali, pretepli, pokradli jim ne samo v kovčgih zaklenjene uniforme, ampak tudi vse spominke iz Rima in končno še — brašno. To sramotno dejanje zagovarja nemško časopisje (n. pr. Der Westdeutsche Beobachter) tako, da se fantje niso držali predpisov o nošnji uniform in da so v inozemstvu manifestirali za bivši rajni centrum. Prazni in lažnivi izgovori. Najti jih ni težko, posebno takih ne, ki nič ne veljajo. Predpisov glede prepovedi uniforme kat. mladine za inozemstvo nikjer ni. Je ni niti za Nemčijo samo, ker je ne more biti. Mladina KA, ki je poslala svoje člane na romanje v Rim, je od države priznana; po konkordatu ima svobodo življenja in delovanja. Tu in tam so začasno in lokalno oblasti res prepovedale nošnjo uniforme »zaradi javnega miru« — ne pa za inozemstvo! Pa v deželi Baden, kjer se je to vršilo, tudi take začasne prepovedi ni. Še manj seveda za uniforme, ki so v kovčgih! In ono s centrumom! Ravno tako samo poiskana pretveza. Ta mladina je že bila organizirana, ko je centrum še živel, in bila je ločena od njega! Nepolitična, kakor je KA. Niso šli v Rim, k papežu, kot politiki, ampak kot katoličani. In če bi res bili mladina prepovedane politične stranke in zanjo manifestirali po Italiji, bi jim ne bili samo vzeli, kar so imeli, ampak bi jih celo zaprli. Edini zločin je ta, da so kot katoličani bili v Rimu in tam javno izpovedali svojo katoliško vero. Postopanje nemških oblasti je sv. oče javno pred vsem svetom ožigoslal v nagovoru na skupino nemških romarjev, 6. maja, takole: »Zalibog hočejo, v imenu nekega pozitivnega krščanstva, razkristjaniti Nemčijo in jo priversti v barbarsko paganstvo. Ničesar ne opustijo, kar ovira in moti krščansko, katoliško življenje. Upamo, da boste vi, rimski in vatikanski romarji, ob vaši vrnitvi v domovino, lepše sprejeli in se bo z vami bolje postopalo, kakor pa se je postopalo z onimi vdanimi in dobrimi fanti, zvestimi Cerkvi in domovini, ki so nas prišli pred kratkim obiskat. Spominjamo se jih in jih omenjamo s častjo in pohvalo

pred vsem katoliškim in civiliziranim svetom. Obžalujemo, da moramo vprav nasprotno trditi o onih, ki so odgovorni za tak sprejem in tako ravnanje. Tudi mi, slovenska kat. mladina, svojim nemškimi tovarišem samo čestitamo! Digni habiti sunt pro nomine Jesu contumeliam pati.

V Haagu so imeli — kakor že pet let sem — letne duhovne vaje za poslanike in diplomate. Udeležili so se jih skoraj vsi poslaniški katoliški države s člani poslaništev in odlične politične osebnosti v Haagu. Govore je imel p. Humbert S. J. v kapelici jezuitskega kolegija v Huize Kalweijk.

Italijanski akademiki so imeli v tednu po veliki noči zborovanje, na katerem so govorili o laičnem apostolatu in o potrebi posvetitve samega sebe kot pogoj za apostolsko delo. Pred očmi so imeli veliki zgled Pier Giorgia Frassattija. Bolj kot ga slaviti, ga hočemo danes skušati doumeti, prodreti v globine njegovega duha, premišljevali vzpon k najvišjim vrhovom — tako je dejal govornik v uvodni besedi.

Verski teden za dekleta so imeli v aprilu v italijanskem mestu Vicenza. Dobro so same organizirale propagando. Da je teden mogel zajeti čim več deklet, so imeli istočasno 41 tečajev: v raznih delih mesta, v industrijskih podjetjih, za bolne, za jetnike, za zaročenke itd. Udeležilo se jih je zadnje dni čez 4500 deklet. V petek in soboto po 4675. Po župnijskih podatkih ima Vicenza 4750 deklet med 15—30 leti. Zgled lepe udeležbe. Zato smo objavili.

Karneval. Izvestja naznanjajo, da bo sovjetska vlada v noči od 5 na 6 julij dovolila v spomin na revolucijo in v proslavo boljše vizma splošni karneval.

Katoliška akcija italijanske mladine je poklicala delegate vseh italijanskih škofij na študijski teden v Rim. Predavanja so imeli v Vatikanskem mestu, v palači governorata. Program vseh dni je bil: praznovanje nedelj in praznikov. Tretja božja zapoved. Razprave so bile: Zgodovina praznovanja, nedeljski počitek in zakonodaja, nedelja in praznik v družini, v župniji; liturgično življenje in osebna pobožnost; karitas in nedelja; praznik in počitek, zabava, izleti; medicinski razlogi za nedeljski počitek; nedelja in življenje v organizacijah itd.

Nemški pagani. Dne 26. aprila so imeli novi pagani v berlinski Sportni palači zborovanje, ki ga je poslušalo okoli 20.000 ljudi. Kdor je delal medklice, je bil tepen; precej je ranjenih. Glava nove »cerkve« Wilhelm Hauer je dejal: »Naša pobožnost se oklepa tostranskih realnosti in zameta vse nadnaravno. Božja resničnost je narod in narodna zgodovina. Travniki cvetlic veliko bolj razodevajo božjo voljo, kot celo sveto pismo.« Dobro bi bilo, natančneje si ogledati livade cvetlic...

Spet nov dar katoliškim misijonom je blagoslovil 28. aprila kard. Faulhaber na monakovskem letališču Oberwiesenfeld. Dva

zrakoplova je Miva zopet priborila: zrakoplov »Sv. Janez« in pa Dornier aeroplan za pristaneke na suhem in na vodi z imenom »Leteč križ«. Hkratu je blagoslovil tudi 10 avtomobilov Mive za misijone. — Pravi jo — in po pravici — da je smisel za misijone, merilo pravega katoliškega duha.

V Angliji je preteklo leto prestopilo v katoliško cerkev 12.206 oseb.

S tremi posebnimi vlaki je v sredo, dne 24. aprila prišlo v Rim 1300 članic holandske katoliške mladine. S posebnimi avtobusi so se v svojih uniformah pripeljale na trg sv. Petra, kjer so zapele himno: Christus vincit! Da, Kristus zmaguje povsod, kjer živi taka mladina! Zato: na delo!

Uršulinski red, ki je preteklo leto praznoval 400 letnico življenja, ima danes 16 provinc, 240 samostanov s 6085 redovnicami. Njihove šole obiskuje 80.000 učenk. V misijonih imajo 32 samostanov.

V Bombayju so jezuiti priredili pasijonske igre, ki jih je posetilo ca. 20.000 Indijcev.

An die Dunkelmänner unserer Zeit (Mračnjakom našega časa) je naslov knjige, ki jo je spisal A. Rosenberg proti kritikom knjige »Mit 20. stol.«, posebno proti najboljši in najtemeljitejši katoliški kritiki v knjigi »Studien zum Mythos des 20. Jahrhundert«, ki je zbrano delo kat. strokovnjakov. V svojem novem spisu vzdržuje Rosenberg vse napade na kat. cerkev, in doda še novih. A vkljub tej — in morda ravno zaradi nje — bo kat. Cerkev, kateri napoveduje skorajšnji konec — rastla naprej in živela svoje trpljenja polno, a sveže življenje.

Za prelata je sv. oče imenoval zaslužnega pariškega župnika Loutila, ki ga vsi poznate pod imenom Pierre L'Ermite.

Brali ste, da je oblast v Zagrebu prepovedala 3 zvezke Mosk-a, to je Moderne socialne kronike, ki obravnava probleme s strogo katoliškega vidika. Naslovi teh zvezkov so: »Marksizam«, »Židovska masonerija«, »Tko vlada u Rusiji — Židovi«. Zakaj so prepovedane, ni povedano!

»Hrvatska Straža«, katoliški dnevnik v Zagrebu, objavlja vse mogoče potankosti o življenju in delovanju tajnih framašonskih lož v Zagrebu. Zaradi tega so framažoni silno razburjeni, a ne morejo dognati, odkod ta poučenost. Od novega leta sem si ne upajo več tiskati svojega glasila »Šestar«, ampak izdajajo samo tajne cirkularje, ki jih pa Straža tudi že citira. Cele preiskave vodijo, da bi izvedeli, kdo izdaja njihove tajne.

Maksim Litvinov se piše prav za prav Abraham Wallach Mayer Finkelstein! — O matjuška!

Sodoben film so izdelali v Nemčiji, z naslovom: »Apostoli duhovnih vaj, na delo!« Film Katoliške akcije.

Pariška mladina moli za mir. Ko so pred luško Devico množice raznih narodov povzdigovale svoja srca v vroči molitvi, da bi zavladal mir med narodi, takrat se je

zbrala tudi v Parizu francoska ženska mladina v hramu Naše ljube Gospe, da pridruži svoje prošnje molitvam množic v Lurdu.

Od 3. do 5. maja je imela belgijska Mladinska katoliška akcija svoj kongres. Geslo tega zborovanja je bilo: Mladino Kristusu! Govorili so odlični belgijski voditelji mladine o hitrem širjenju socializma in o metodi, ki se je je poslužil Hitler, da bi pridobil nemško mladino. Kar sta zmogla Ljennin in Hitler, moramo tudi katoličani doseči, saj je Kristus z nami!

Marsejski škof se dobro zaveda, da je treba pridobiti dijaka, ako si hočemo vzgojiti kleno katoliško inteligenco. V svesti si te naloge je sklical štiri dijaška zborovanja, kjer je govoril o dolžnostih katoliškega dijaka, o nevarnostih, ki mu prete, o njegovi odgovornosti in o silah, s katerimi dijak razpolaga. Snov, ki bi bila primerna tudi za kongregacijska zborovanja.

Francoske katoliške organizacije so razdeljene v 2506 odsekov. Delavska katoliška mladina ima 5 zvez. Samo zveza v Lillu šteje 150 voditeljev odsekov, 1328 članov in 589 kandidatov; preteklo leto je imela 2483 sestankov in 530 občnih shodov. Njeni člani so obiskali 17.000 hiš, ko so nabirali obleke za brezposelne in prodali 6000 organizacijskih koledarjev ter 7000 časopisov.

Francoska Delavska katoliška akcija se odlikuje po veliki skrbi za brezposelne. Pretekli mesec so njeni člani porabili za to 9800 lepakov, razdelili 130.000 letakov in 112.000 posebnih izvodov svojega glasila, napisali 470 člankov po raznih časopisih in nabrali pri brezposelnih 11.500 podpisov. Imajo pa francoski katoliški delavci poseben urad za brezposelne. Tja se je že zateklo okoli 400 brezposelnih, kjer jih je 65 dobilo dela, 92 pa obleke.

Mehikanski guverner Canabal je dal trem sinovom imena: Lenin, Lucifer in Satan. Osservatore Romano pripominja, da je bivši prezident Calles označil tega Canabala kot vzor guvernerja. Mi pa dodamo še to: če se bo najmlajši sin satansko obnašal, morda celo do očeta, mu le-ta ne bo mogel prav nič prigovarjati.

Pij X. — oče ubogih. Pij X. je bil vedno reven, čeprav je bil beneški patrijarh in kardinal. Znani dirigent in komponist Perosi je dejal o njem: »Če bi bilo mogoče, bi naš sv. oče ves Vatikan razdelil in razdal.« Ko je bil patrijarh v Benetkah, je nekoč zastavil svoj škofovski prstan, da je imel za reveže. Podarjeno mu zlato uro je imel samo par dni in že je romala drugam; sam je imel navadno nikelnasto na črni vrvi. Sestre kardinala Sarto (tako se je Pij X. pisal) sta vedno skrbno hranile ključ njegove omare za perilo. Nekoč so prišle domov v kuhinjo in zagledale, da je izginil iz štedilnika lonec juhe. Hitro so sporočile tatvino škofu. »Mogoče je bila mačka,« je navihano ugibal, končno pa je le priznal — tatvino. Podaril je vse skupaj možu, ki ni

imel juhe za svojo bolno ženo. Vse polno je še takih zgodb, resničnih zgodb velikega Pija X., ki je imel srce dobrega pastirja, polno Kristusove ljubezni.

Logične posledice. V Rusiji je oblast izdala 7. aprila 1935 poseben odlok, v katerem objavlja, da bo kaznovala tudi 12 letne zločince z vsoto strogostjo zakona. Navaja pa: roparske napade, tatvino, umore in poskuse umorov. — Res, tako je moralo priti! Sadevi boljševiške vzgoje! Nekateri bi jo še pri nas radi uvajali po brošurah in knjigah! Zločinci so nad narodom.

Iz Mehike. V zadnjem času so priredili dijaki več protestnih shodov proti novemu boljševiškem šolskemu zakonu. Čeprav so imeli dovoljenje od oblasti, so bili vendar povsod napadeni od komunističnih band, ki so na zborovalce streljale. Več je mrtvih in ranjenih.

Katoliška mladina v Nemčiji. Dne 24. marca se je zbralo v Frankfurtu 14.000 fantov in deklet, da obljubijo znova Kristusu zvestobo. Udeleženec piše: »Kdor je doživel te ure, je vzel seboj domov prepričanje: mladini, ki drži v taki strastni zvestobi s Cerkvijo, kateri je ta zvestoba njena čast, taki mladini lahko mi starejši z mirnim srcem prepustimo bodočnost katoliške Cerkve pri nas.«

Zapoved časa. Kardinal Hlond, naš pa-pežev legat, je izdal lepo in sodobno pastirsko pismo o življenju Cerkve. V njem beremo: »Druga zapoved za poljsko cerkveno življenje se glasi: napraviti konec slabotnemu, liberalnemu, poskočnemu, grešnemu, duhu katoliške npravnosti nasprotujočemu katolicizmu! Duhovniki in laiki! Stopite v boj za »neminljiv venec« (1 Kor 9 25) katoliške življenske kulture in krščanske popolnosti! Da bi nam iz vrst poljskih duhovnikov vstal naš sveti Janez Vianey ali sveti Don Bosco, iz vrst poljske inteligence naš Contardo Ferrini, iz vrst poljske dijaške mladine naš Frassati! Naj bi postal vsak poljski duhovnik središče svetosti in vsak poljski katoličan glasen zgled praktičnega krščanstva. Prepodimo sence iz svojega življenja!« Prebudimo se tudi mi k delavnemu katolicizmu! Mar ne spimo?

Na veliki svetovni razstavi v Bruslju (Bruxelles) je belgijski kardinal blagoslovil posebno palačo: katoliško življenje; razstava v tem paviljonu kaže delo kat. misijonov, njih razvoj in njihove uspehe, delo in življenje vseh kat. verskih in kulturnih organizacij; častno so zastopane organizacije kat. belgijske mladine. Dalje vidiš na razstavi delo in uspehe katoličana na vzgojnem polju, pri šolstvu, tisku, radiju, kinematografu, delo verskih redov in kongregacij itd. V pritličju palače pa je na razpolago vse, kar more služiti katoliškemu tujcu, ki pride na razstavo. Zraven palače pa so postavili tudi cerkev sv. Pavla, ki ima prostora za 1500 ljudi, da je lahko vsakdo pri sv. maši na prostoru razstave same.

Studijski dnevi francoske kat. mladine, ki so se jih udeležili zastopniki kmečke, delavske, dijaške mladine z njihovimi voditelji, so obravnavali temo: »Naša mladina in naš čas«. Poudarjali so potrebo ozkega sodelovanja vseh socialnih razredov za rešitev današnje krize; konstatirali so odgovornost naukov liberalizma za današnje stanje, liberalizma ki je popolnoma odpovedal; bavili so se s socialističnim programom, z razvojem iz prvotnega marksizma v današnji sindikalizem in z metodami, ki jih uporabljajo pri propagandi svojega programa med masami ljudstva. Pozitivno so si začrtali svojo nalogo in načrt dela! — Zavedajmo se, da tudi slov. kat. mladino čaka tako delo. Le po taki, jasno začrtani poti dela, bomo kaj dosegli.

Novo poganstvo se v nemškem javnem življenju vedno bolj širi. V časnikih je brati takele oglase: »mlad nemški pogan išče za ženo mlado poganko; plavalasa, mlada nemška poganka išče tovariša v življenju; nemški narodni protikatolik, star 30 let, išče žene istega prepričanja.«

Hitlerja primerjajo Kristusu: »Hitler, pravijo, je zmagovalno vstal po 13 letih križevega pota; obudil je spet Boga, Stvaritelja nemške rase in zemlje; vera v križ nima zgodovinske podlage, šele v Hitlerju je dobila pravi pomen... Hitler sodi danes Nemčijo mesto Boga.« Tako pravijo pogani »prosvitljenega« 20. stoletja sredi kulturne Evrope! Stari Rimljani niso bolj malikovali pri svojem kultu cesarjev.

Na pohodu

Materialistični marksizem si je v Ljubljani ustanovil (z lastnim kapitalom??) svojo založbo »Ekonomska enota«. Izdaja pa dvoje knjižnih zbirk: »Znanstveno biblioteko«, kjer ponuja Slovincem razne prevode židovskih in nežidovskih marksističnih del (n. pr. Engels, Plehanov, Beer, Marx), in pa »Malo biblioteko«, kjer skušajo razni slovenski socialisti in komunisti na podlagi in z izdatno pomočjo prej imenovane »znanstvene« biblioteko isto gnilo blago prodati v bolj poljudni in konkretni obliki — ter bolj poceni — svojim vedežejnim odjemalcem.

Ze prejšnje knjižice te zbirke so se odlikovale po napadih na Cerkev, kjer je le nanesla prilika. Zadnji, 6. zvezek, je pa temu »prekoristnemu« delu popolnoma posvečen. Naslov te dične brošure je: »Kako je s Cerkvijo?« Takega cveta še ni zmozel noben slovenski »znanstvenik«. Tu slavi te vrste »znanost« svoj triumf. Na 70 straneh je zbrano po možnosti vse, kar so pisatelja slavni učitelji nametali blata na Kristusa in Cerkev. Taka knjiga, ki ne računa z resnim bralcem, ne zasluži, da bi se resno z njo bavili. Govori o Cerkvi — in ne ve, kaj je Cerkev; govori o zgodovini in ne pozna zgodovine; hoče biti znanstvena, pa znanost smeši. Knjiga, kateri je Kristus samo revolucionaren človek, Cerkev samo kapitalistična človeška ustanova za zatiranje in iz-

koriščenje narodov, knjiga, ki blati vse, kar nam je sveto — zasluži samo naše preziranje. Sramotno pa je, da je pri nas ta pamflet sploh mogel iziti.

Po can. 1399 cerkvenega zakonika je brošura na splošnem indeksu.

Boljševizem je na pohodu — tako je njegovo orožje!

Neumnosti.

L. 1929. so v New Yorku priredili plesni turnir; nagrada za par, ki bi plesal najdalje, je bila 5000 dolarjev. Po 8 dneh, to je po 200 urah plesa, med katerimi je bilo po četrt ure odmora, je plesalo še 18 parov. Vsakemu paru so obljubili 500 dolarjev, če bi prenehal prostovoljno, a tudi tako niso mogli pospešiti konca. Vsled izčrpanosti je največ parov prenehalo plesati, zgodilo pa se je tudi več resnih nesreč zaradi preutrujenosti srca, več udeležencev je zblaznelo in le po dolgem naporu so jih spravili k pameti. — Posebno slavljen je bil v Ameriki človek, ki je pri nekem obedu pospravil 9 kg beefsteaka in je po 5 dnevih treninga zvišal rekord na 12. Svetovni šampion v pastetah je mož, ki je v 91 minutah uničil 61 ameriških pastet. V telefjih koteletih ima rekord neki Smith, ki jih je pri obedu prebavil 75. Nekdo pa ima rekord v melonah, v enem dnevu je spravil s sveta 17 velikih melon. Svetovni mojster v transportu jajc pa je imel smolo; v eni uri jih je pojedel 53 v trdo kuhanih, a jim je junaško podlegel. Tudi neki školjkojedec se je urezal. Stavil je, da bo v 4 dneh pojedel 2400 školjk, a jih je le 2098. Neki Berlinčan je pospravil 150 kg težkega prašiča točno v 10 dneh, drugi pa se je s 7 m dolgo klobaso ukvarjal le pol ure. Rekord v makaronih pa brani Italijan, ki jih je brez prestanka stisnil 3 in pol km. Rekord v hitrostnem pitju desetih litrov je branil Nemeč z 70 sekundami, a pozneje je bil zvišan na 23.5 sek. Neki poljski jazz je igral brez prestanka 33 ur, neki človek s Saškega pa je 38 ur mučil nedolžni klavir, neki Italijan je 6 ur igral pozavno; v Berlinu je neki mož plesal 6 dni s skupno 3000 plesalkami skoraj 2000 komadov, drugi par pa je preplesal cesto iz Bostona v Providence, dolgo 70 km itd. itd. Neko novo, sicer ne duhovito, a tem bolj nevarno igro so iznašli ameriški študentje; čepenje na tračnicah. Po dva tekmovalca v tem sportu čepita na tračnicah, drug nasproti drugemu. Pripele vlak, in kdor pozneje odskoči s tračnice, ta je zmagal. Drzna igra z življenjem, ki nikakor ni več vaja v prisotnosti duha, niti v utrjevanju živcev. Žalostna karakteristika današnjih dni!

Škof d'Herbigny, znan poznavalec Rusije in njenih razmer, je v Parizu pridigoval o temi: Rusi so naši bratje. V pridigi je opozoril na 400.000 katoliških Rusov, ki žive v pregnanstvu — radi svoje vere. Pozival je vse k molitvi za naše brate.

Dne 31. maja bo papež Pij XI. 78 let star. Bog ga še dolgo ohrani! Kongreganist moli za svetega očeta!

Uganke

Poziv

k n g i s g a s i i č
o r n t e n v n t n v
e a i r i , a s i s l
g , g s e e i k e j a
k n t j v r o r u j n
o i n h a n g b l o !

Premikalnica

**Andrej, čebula, Jano, Jesenice, Linhart,
posevek, Ročno, Rovinj.**

Ce pravilno urediš besede in jih premi-
kaš drugo pod drugo, najdeš v 2 navpičnih
vrstah dvoje cerkvenih praznikov.

Majniški kraljici

10, 8, 16, 1, 7 — 9, 2, 8, 7, 4, 2 — 1, 14,
16, 4, 5, 17, 2 — 1, 7, 12, 2 — 11, 9, 2, 8,
12, 7, 13, 5 — 6, 5, 15, 5 — 12, 2, 4 — 14
— 1, 8, 13, 2 — 1, 2, 3, 7

Ključ: 1, 2, 3, 4, 5 hrana,
6, 7, 8, 9, 2 zakrament,
10, 11, 5, 12, 7, 13, 2 žito,
14, 15, 16, 17, 2 ima igralec.

Rešitev ugank v štev. 9—10 je poslati na
upravo do 1. julija. Izžrebani si lahko sam
izbere knjigo v vrednosti 50 Din.

Rešitev ugank v 8. številki:

Posetnica: policijski zdravnik.

Besedna uganka: sloga jači, nesloga
tlači.

Konjiček: Vstal je Kristus, vstali bomo
tudi mi.

Izločevalnica: bliže cerkve, bliže pekla.
Teh ugank ni nihče pravilno rešil.

V oceno smo prejeli:

Evharistične šmarnice za kongresno leto
1935., Ljubljana, 1935. Založil pripravljalni
odbor za II. jugoslovanski evharistični kon-
gres. Z velikim zanimanjem se pripravljamo
na II. jugoslovanski evharistični kongres.
Razne verske prireditve imajo namen dvig-
niti in poživiti ljubezen do sv. Rešnjega Te-
lesa. Tako je tudi najpristranejša ljudska po-
božnost — šmarnice — letos usmerjena k temu
cilju. Te »Evharistične šmarnice« so plod
naših najboljših bogoslovcev, ki so od vseh
strani osvetlili najsvetlejšo skrivnost. Evhari-
stične šmarnice so delo, ki se ne bo letos
s pridiganjem in čitanjem na prižnici iz-
črpalo, ampak bo ohranilo svojo trajno vred-
nost. Duhovniku bo ta knjiga stalna sveto-
valka, laiku pa učiteljica.

Knjiga ima 356 strani male osmerke in
stane vezana z rdečo obrezo 30 Din, z zlato
35 Din. Naroča se pri glavnem pripravljal-
nem odboru, Ljubljana, Miklošičeva 7. **B.**

Slika škofa Baraga. Bakrotisk. Založila
misijonska tiskarna Groblje. Slika je umet-
nina našega umetnika Langusa. Proizvod je
zelo posređen, prvovrstno delo Jugoslovans-
ke tiskarne. — Cena 10 Din, na finejšem
papirju 15 Din.

Našemu dijaštvu se toplo priporoča

Mlekarna Janežič - Poljanska cesta 3

Mlečni sveži izdelki različne vrste, vedno v zalogi po zelo nizkih cenah

**25% ceneje
dobijo dijaki**

katerih starši so udje
Mohorjeve družbe,
knjige iz njene založbe

**v Mohorjevi knjigarni
v Celju, Prešernova ulica 17 in
v Ljubljani, Miklošičeva c. 19**

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Trg Kralja Petra št. 4

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE DRUGE,
DOMAČE IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**

V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI KONGRESNI TRG

Se priporoča pri nakupu
knjig, šolskih in pisar-
niških potrebščin. Naj-
boljše blago po konku-
renčnih cenah.

Založba izvirnih slovestvenih del
(Cankarjevi in Finžgarjevi zbrani
spisi) in klasičnih prevodov iz sve-
tovne književnosti.

Papir šolske potrebščine

H. NIČMAN nasl.

*Prodajalna Katoliškega
tiskopnega društva*

Ljubljana, Kopitarjeva 2

**SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE I.T.D.**

nudi po izredno ugodnih cenah

KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE
REG. Z. Z. O. Z.
V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6/II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, naj bodo že za
pisarniško porabo ali pa LITOGRA-
FIRANE ozir. tiskane v BAKROTISKU
za reklamne namene, prav tako tudi
KLISEJE za naše oglase nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvršitev je prvovrstna, material brez-
hiben, cene so umerjene, dobava točna.
Telefon 2992

JOSIP OLUP - LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško
konfekcijo in modnimi potrebščinami

Trgovski prostori:

Stari trg 2, Pod Trančo 1, Kolodvorska 8

Širite list „Naša zvezda“

Ure, zlatnina,
optični predmeti

JAKOB VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36

Dobra in cena

hrana

se dobi v

Zadružni kleti

Kongresni trg 2

Ljubljana